

İşçi sınıfının başkentinden tüm Türkiye'ye: Hürriyet işçilerle gelecek!

Sayfa: 6-7

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Mayıs 2026 / Sayı:200

Fiyat: 10 TL

Fabrikalardan Haberler:

Bursa OYAK Renault ve Tofaş, Gebze Smart Solar, Dilovası Copreci, Dostel ve Esitaş, Çayırova Green Transfo, Tuzla Chen Solar fabrikalarından, İzmir ve Çorlu'dan metal işçilerinden, SubMed ve Doruk Madencilik direnişlerinden ve İtalyan Lisesi grevinden haberler

200 sayıdır sermayenin ve yalanlarının karşısında emeğin ve gerçeklerinin sesiyiz!

Gerçek gazetesi olarak 200. sayımızla okurlarımızla birlikteyiz. 2009'un Temmuz ayında kamu işçilerinin toplu sözleşme mücadelesini "Bir saat yetmez! Haydi Genel Greve" sloganıyla manşete taşıyarak yolculuğuna başlayan gazetemiz 18 yıl ve 200 sayı boyunca işçi sınıfının gündemini ülkenin gündemi haline getirmek için mücadele etti. Sermayenin ve yalanlarının karşısında emeğin ve gerçeklerinin sesi oldu. 2014 yılının Nisan ayında çıkan 54. sayımızdan bu yana fabrikalardan haberler sayfalarımızda öncü işçiler hem iş yerlerinin hem ülkenin gündemini yorumluyor. Gerçek gazetesi işçilerin hem okuru hem yazarı olduğu bir gazete olarak yoluna devam ediyor.

Gerçek gazetesi, Devrimci İşçi Partisi'nin Merkez Yayın Organı olarak yalnızca bir basın yayın organı değildir. Bir örgütlenme aracıdır. Pandemi döneminde dahi her ay düzenli çıkmamızın en önemli sebebi budur. Ölümcül hastalık kol gezerken işçi sınıfı evinde kalamamış, fabrikalara sürülmüştür. Gerçek gazetesi de öyle! Her sayımız işçi sınıfının devrimci mücadelesinde tuğla üstüne koyulan bir tuğladır. Gerçek devrimci sınıf siyaseti pusulasıdır. Her sayfası işçi sınıfı partisinin inşasında politik bir iskelelerdir. Bu yönüyle kökleri çok geriye 1900'lerin başına gider.

Gerçek'in anası ve atası Bolşevik Partisi'nin yayın organları olan *Iskra* (Kıvılcım) ve *Pravda* (Gerçek) gazeteleridir. Bolşevik Partisi, 1917 Ekim devrimini zafere ulaştıran, insanlığa emperyalizme, istibdada ve sermayeye karşı muzaffer olan ilk işçi devrimini armağan eden partidir.

Bolşevik Partisi'nin ve Ekim devriminin büyük önderi Lenin, "Ne Yapmalı?" isimli eserinde işçi sınıfının öncüsünü örgütlemenin bir aracı olan politik bir gazetenin vazgeçilmez önemini vurgulamıştır. Köklerimiz geçmişe dayanır ama fikirlerimiz taze ve günceldir, çağrımız yepyenidir. Liberal, milliyetçi, dinci, sağcı ya da solcu hangi sosa bulanmış olursa olsun burjuvazinin "böyle gelmiş böyle gider" düşüncesini vazedenerin karşısında yepyeni bir yola çağırıyoruz. Ama bilinmeyen bir yola değil. İş, aş, hürriyet için tüm dünyada ve Türkiye'de milyonlarca işçinin emekçinin günbegün gerçekleştirdiği sınıf mücadelesi yöntemlerini temel alıyoruz. Sloganımız işgal, grev, direniş! Baş sayfamızda her zaman işgalci, grevci, direnişçi, mücadeleci işçiler, emekçiler var! 1 Mayıs alanlarında haykırığımız gibi: Hürriyet işçilerle gelecek!

Zaten yaşamak için yaptığımız ve bildiğimiz şeyi insanlığın

kurtuluşu için ileri taşımayı öneriyoruz. İşçi sınıfı iktidarı için planlı, programlı, örgütlü bir politik mücadeleye çağırıyoruz. Düzen siyaseti içinde kalan bin defa denenmiş bin defa hüsrarla sonuçlanmış sınıf işbirlikçiliğinin karşısına devrimci sınıf siyasetiyle çıkıyoruz. Emperyalizmin, sermayenin, paranın değil, emeğin gücüne yaslanıyoruz. Elinizde tuttuğunuz, bir telefon ya da bilgisayar ekranından okuduğunuz gazetemiz sadece gerçekleri yazar ve gerçekler devrimcidir. Devrim emperyalist kapitalizmin çürüme ve çöküş çağında tek gerçek ve gerçekçi çözüm yolu olarak karşımızdadır.

Gerçeğimiz ortadadır ve gözümüzün önündedir. Mesela asgari ücrette ne verecekler diye bekleyenlerin eli boş kalmıştır. Açlık ücreti dayatmasını kıranlar sadece hak verilmez alınır diyerek örgütlenenler olmuştur. AKP'sinden MHP'sine CHP'sine kadar düzen partilerinin peşinden yürünen yollar hep hüsrarla sonuçlanmıştır. Geleceğin kapıları düzen siyasetinden koparak ve sınıf siyasetinde birleşerek açılacaktır. Devrimci sınıf siyaseti hem yeni hem de gerçekçi siyasettir. Gerçek gazetemiz işçi sınıfının devrimci bir silahıdır. Oku ve okut! Örgütlen ve örgütüle!

Bursa TOFAŞ'tan bir işçi

Başka bir dünya için tek yol işçi sınıfının yoludur!

1 Mayıs, her yıl olduğu gibi bu yıl da büyük bir anlam taşımaktadır. Dünyanın dört bir yanında aynı anda kutlanan, taleplerin ortak olduğu başka bir gün yoktur. Bugün, birlikteliğin, dayanışmanın ve mücadelenin simgesidir.

Eşitliğin, özgürlüğün ve barışın hüküm sürdüğü bir dünya mümkün ve o dünya bizim önümüzde duruyor. Kapitalist sistem ise insanlığa savaş, yoksulluk ve adaletsizlikten başka bir gelecek sunmuyor. Oysa biz biliyoruz ki, dünyada barışı ve gerçek adaleti sağlayacak olan güç işçi sınıfıdır.

İşçi sınıfı; inanç, kimlik ve renk ayrımı gözetmeyen, insanları ortak bir emek mücadelesinde birleştiren tek sınıftır. En son Ankara'da maden işçilerinin direnişine tanıklık ettik. İnançlarını, kararlılıklarını ve sonunda kazandıklarını gördük. Onların yanında duranları da gördük, karşılarında duranları da.

Dünya değişiyor. Ekonomiler, bakış açıları ve kuşaklar dönüşüyor. Kapitalist ve liberal sistemler artık sonuna doğru ilerliyor. Bu sistem; insanların

hayatını, emeğini, umutlarını ve sevdiklerini sömüren, doymak bilmeyen bir düzen haline gelmiştir. Artık işçi sınıfının önderliğinde yeni bir dünya düzeni kurulmalıdır. Daha adil, daha eşit ve daha özgür bir yaşam mümkündür.

Bursa OYAK Renault'dan bir işçi

Geçim krizi derinleşirken sendikalar nerede?

Yüksek enflasyon ve sürekli artan fiyatlar nedeniyle temel ihtiyaçlara erişim giderek zorlaşmaktadır. Gıda, kira, ulaşım ve fatura giderlerinin maaşlar üzerindeki baskısı artmış, ücretler bu yükselişe yetişemez hale gelmiştir. Alım gücünün her geçen ay daha da gerilemesi, fabrikalarda "çalışıyoruz ama geçinemiyoruz" ifadesini yaygın bir gerçeklik haline getirmiştir.

İşsizlik ve güvencesizlik kaygısı da çalışma yaşamının belirleyici unsurlarından biri haline gelmiştir. Mevcut işini kaybetme endişesi, işçilerin hem çalışma ortamındaki tutumlarını hem de hak arama eğilimlerini etkilemektedir. Bu durum, daha sessiz ve temkinli bir işçi profilinin ortaya çıkmasına yol açmaktadır.

Bu ekonomik ve sosyal tabloya paralel olarak sendikal yapılara ve 1 Mayıs sürecine yönelik eleştiriler de artmaktadır. Özellikle metal işkolunda örgütlü Türk Metal Sendikası başta olmak üzere bazı sendikalar, işçileri ortak bir mücadele hattında birleştirme konusunda etkisiz kalıyorlar. 1 Mayıs gibi sembolik

bir günde dahi güçlü ve ortak bir sesin ortaya konulamaması, işçi hareketi açısından tartışma konusu olmaktadır.

1 Mayıs, işçi sınıfının tarihsel hafızasında yalnızca bir kutlama günü değil, aynı zamanda hak arama iradesinin, dayanışmanın ve sınıf bilincinin görünürlüğü olduğu önemli bir mücadele günüdür. Ancak ülkemizde bazı büyük sendikaların bugünü kitlesel ve mücadeleci bir biçimde sahiplenmemesi, işçi hareketinin etkisi üzerine soru işaretleri doğurmaktadır.

Sendikaların temel varlık nedeni, işçilerin ekonomik ve sosyal haklarını korumak ve geliştirmektir. Bu görev yalnızca toplu sözleşme süreçlerinde ücret pazarlığı yapmakla sınırlı değildir. Tarihsel olarak işçi sınıfının elde ettiği kazanımların büyük bölümü sokakta, meydana ve kolektif mücadeleyle kazanılmıştır. Bu açıdan bakıldığında, 1 Mayıs gibi sembolik ve politik önemi yüksek bir günde

geri planda kalınması, sendikal hareketin mücadele kapasitesini zayıflatmaktadır.

Eleştirel bir bakışla değerlendirildiğinde, kitlesel katılımı teşvik etmeyen ve daha kontrollü bir sendikal anlayış, işçi sınıfının örgütlü gücünü zayıflatıyor. İşçilerin yalnızca bireysel hak arayan çalışanlara indirgenmesi, sınıf bilincinin zayıflamasına ve kolektif hareket etme refleksinin körelmesine yol açıyor.

İşçi sınıfı olarak sendikaları daha etkili, mücadeleci bir çizgide kalmaya zorlamalıyız. Yalnızca üye olarak değil, aktif birer özne olarak sürece dahil olmalıyız. Karar alma mekanizmalarına katılarak örgütlü bir şekilde mücadele etmeliyiz. Sendikalarımıza üye olmakla yetinmeyip sendikalarımıza denetleyerek sahip çıkmalıyız.

Çayırova Green Transfo'dan bir işçi

Gücümüz birliğimizden gelir

Bu sene memleketin dört bir yanında büyük bir coşkuyla kutladığımız 1 Mayıs İşçi Bayramımız, olumsuz hava koşullarına rağmen son yılların en kalabalık buluşmalarından biri oldu. Biz Green Transfo işçileri olarak iki yıl aradan sonra yeniden Gebze'de olmaktan, her sendikadan sınıf arkadaşlarımızla birlikte omuz omuza sloganlar atmaktan mutluluk duyduk.

Binlerce kişinin katılımıyla gerçekleştirdiğimiz yürüyüşte; düşük ücretlere, giderek daha da ağırlaşan vergi yüküne, taşeron çalışmalara, iş cinayetlerine ve işçi sınıfının bütün sorunlarına

dair taşıdığımız pankart ve dövizlerimize sloganlarımızla eşlik ettik. Trafo meydanından başladığımız yürüyüşü kent meydanında hazırlanan miting alanına kadar sürdürdük. Olumsuz hava koşullarına, özellikle de yağmura rağmen katılımın yüksek olması, kararlılığımızı ve taleplerimizin ciddiyetini açıkça gösterdi.

Fabrikamızda ve aynı sektörde yer alan diğer fabrikalarda Eylül ayında başlayacak toplu sözleşme görüşmeleri öncesinde patronlara göz dağı olduğunu düşündüğüm bir bayram geçirdik.

Omuz omuza verdiğimizde sesimizin ne kadar gür çıktığını dosta düşmana gösterdik.

1 Mayıs'ta yağmur, soğuk, yasak dinlemeden memleketin her yanında bir araya gelen, gücümüzün birliğimizden geldiğini gösteren her arkadaşımıza teşekkürü borç biliyorum.

Yaşasın örgütlü mücadelemiz!

Dilovası Esitaş'tan bir işçi kadın

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Merhaba yoldaşlar, Dilovası Esitaş'ta çalışan bir işçi kadını. Birkaç gün önce Gebze'de işçi sınıfının başkentinde 1 Mayıs'ı kutladık. Biz de fabrika olarak güçlü bir katılım sağladık. 1 Mayıs bizlerin, dünya işçi sınıfının bayramıdır. Birlik olma ve mücadele günüdür. Meydanda attığımız sloganlarla, pankartlarımızla gücümüzü ve birliğimizi gösterdik. İşçi sınıfı olarak meydana çıkmak için, bizlerden her gün çaldıklarını geri alacağımızı göstermek için önemli. Haksızın karşısında, ezilenin yanında olduğumuzu göstermek için önemli. 1 Mayıs'ta attığımız sloganlardan biri de "İşçi sınıfı Filistin'in yanında". Bizler Filistin halkının da İran'da emperyalizme geçit vermeyen İran halkının da yanındayız.

Çünkü biliyoruz ki bu düzen işçi sınıfının iktidarıyla değişecek. Emperyalizm ve Siyonizm'in sonu işçilerin örgütlü mücadelesi ile gelecek. Bunun tek yolu ayrılmadan bölünmeden beraber mücadele etmekten geçer. 1 Mayıs'ta olsun geri kalan tüm günlerde de dil, din, ırk fark etmeksizin birlik olup haksızın karşısında durmalıyız. Biz çoğunluğuz, milyonlarız. İşçiler, bu sene 1 Mayıs'ı farklı farklı alanlarda kutladı. Konfederasyon fark etmeksizin birleşmemiz ve birleşik işçi cephesini oluşturup daha örgütlü ve daha birlik olmalıyız. İşte o zaman memleketimize de dünyaya da hürriyeti getirmiş olacağız.

Gebze Smart Solar'dan bir işçi

Doruk Maden işçileri kazandı, biz kazandık

Merhaba dostlar. Ben Smart Solar fabrikasında çalışan bir işçiyim. Bu yıl 1 Mayıs'a yaklaşırken sınıfımız için ciddi bir kazanıma daha imza atıldı. Eskişehir'den Ankara'ya 1 yıldır maaşlarını alamayan Doruk Maden işçileri tüm kamuoyunu sarsarak bir yürüyüş gerçekleştirdi. Doruk Maden işçileri Ankara'ya geldiğinde patronların yaveri olan kolluk kuvvetlerinin de defalarca saldırısına uğradı. Ancak pes etmek nedir bilmeyen 116 Maden işçisi, depremde halkımızın yardımına koşan o maden işçileri hangi sınıftan geldiğini, hangi sınıfın unsuru olduğunu gösterdi. Sadece yürüyüşle kalmayan bu 17 günlük mücadelenin sadece 9 günü açlık greviyle geçirildi. İstibdat Ankara'ya gelen bu maden işçileri hemen kazanırsa "ipini koparan Ankara'ya gelir" gibi bir gerici mantıkla her gün saldırdı maden işçilerine. Bunu gören emekçi Ankara halkı madencileri yalnız bırakmayarak mücadelelerine güç verdi. Maden işçilerinin 1 yıldır alacaklarını vermeyen Yıldızlar SSS holding sahibi tabii ki bir ekonomik kriz gibi bahanelerin arkasına sığınamaz. Çünkü madencilerin alacaklarını vermeyen bu patron, II. Abdülhamit'in saatine 183 bin dolar, yani Türk lirasıyla 8 Milyon TL veren patronun ta kendisidir. Peki bu aymazlık, bu işçi düşmanlığı nereden geliyor? Tabii ki güçlerini istibdatan alıyorlar. İstibdatın iş mahkemeleri o kadar uzun sürüyor ki resmen patronların elini kolaylaştırıyor. Patronlar mahkeme duvarlarının

arkasına gizlenerek "işçi haklıysa zaten mahkemede kazanır, aceleyle gerek yok" diyor. Ancak madenciler işte tam burada bir şeyi başardı: hiçbir sektörde hiçbir işçi mahkeme salonlarına hapsolmek zorunda değildir. Birleşik süresiz bir mücadele istibdatın duvarlarına çarptığında nasıl meyvesini veriyor bunu Doruk Maden işçileri sayesinde gördük. 1 yıldır verilmeyen maaşlar ve özlük hakları sadece 17 günde ciddi bir mücadele ile söke söke alındı. Bu gazetenin takipçileri yine hatırlayacaktır. Polonez işçileri de Ankara'ya yürüme kararı almıştı ve hatta Gebze'ye kadar uğradıkları her şehirde barikatları yıka yıka gelmişlerdi. Bakanlıklar bu işin çözüleceğini söylediğinde Gebze halkı ile sabahlayan Polonez işçileri tekrar mücadele alanlarına dönmüşlerdi ve Polonez işçileri de haklarını almışlardı. Demek oluyor ki bir işçi hareketi siyasallaştığında, mücadelesi mahkeme salonlarından taşıp da kamuoyunun haklı desteğini aldığında patronların ve istibdatın başkentini kuşatmaya karar verdiğinde önündeki barikatlar kâğıttan kaplanabiliyor. AKP işçi sınıfının, kitleselleşmesinden, işçi sınıfının fabrika ve işletme bazındaki mücadelelerinin bir gün tüm memleketi yayılacağından korkuyor. Bunu Doruk Maden işçileri sayesinde bir kez daha gördük. Hedef bellidir: iş, aş ve hürriyet için örgütlenmeli ve harekete geçmeliyiz.

Tuzla Chen Solar'dan bir metal işçisi

Yaşasın 1 Mayıs!

Merhaba arkadaşlar, Chen Solar işçileri olarak bu sene biz 1 Mayıs Uluslararası Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü'nde Gebze'deydik. Yağmurlu havaya rağmen coşkuyla bir 1 Mayıs yaşadık. Ne kadar kalabalık olduğumuzu bir kez daha görmek, neleri değiştirebileceğimizi anlamak umut vericiydi. Fakat gücümüzü daha etkili kullanabilmek için daha iyi yapabileceğimiz birçok şey var.

1 Mayıs'ın nerede kutlanacağı sorusu her yıl tartışmaların merkezinde yer alıyor ve maalesef bir soru diğer kaygılarımızın önüne geçiyor. 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamak çok önemli fakat konfederasyon ayrımı gütmekten kitlesel ve taleplerimizi dile getirdiğimiz, o talepler etrafında bir araya geldiğimiz bir 1 Mayıs da bir o kadar önemli. İşçi sınıfının taleplerini bu talepleri karşılayacak olan muhataplarına İstanbul'un merkezinden haykırması bir gövde gösterisi fakat işçi sınıfının etrafında öbekleşeceği talepleri olmazsa olmazdır. Bu nedenle 1 Mayıs'ın içeriği hayati bir önem taşıyor. Bu konuda sorumluluk da 1 Mayıs dörtlüsüne (DİSK, KESK, TTB, TMMOB) düşüyor. Kadıköy 1 Mayıs'ına baktığımız zaman elle tutulur işçiler için veya başka meslek grupları için 4'lünün belirlediği doğrultuda talepler göremiyoruz.

Hal böyle olunca 1 Mayıs'tan 2 Mayıs'a beraberlik ve dayanışma duygularının yanında uğruna mücadele edilecek talepler eksik kalıyor.

Birleşik Metal işçileri olarak bizim konfederasyon olarak muhatabımız DİSK. 1 Mayıs ile ilgili bu özensizlik DİSK'in mücadeleliliği hakkında bize bir şeyler söylüyor. DİSK'in tutumu 113 gün 3 kuruş parayla, soğukta yağmurda karda, Gebze'de İstanbul'da Kayseri'de mücadele eden Smart Solar işçisinin tutumuyla, Eskişehir'den Ankara'ya yürüyen, günlerce açlık grevi yapan Doruk Maden işçilerinin tavrıyla tezat oluşturuyor. Mücadeleci işçiler hep beraber bu çelişkiyi aşacak! Yine mücadeleci işçiler Taksim'de kitlesel, dolu dolu bir 1 Mayıs'ın yolunu açacak!

Dilovası Copreci'den metal işçisi bir kadın

İşsizliğe, yoksulluğa, işten çıkarmalara karşı işçiler örgütlü mücadeleye!

Merhaba yoldaşlar. İş yerimizde ciddi bir küçülme yaşandı. Maalesef neredeyse işçi sayımızın yarısı işten çıkarıldı. Toplu çıkış olduğu için bir ay öncesinden haberdar olmuştuk çıkışın kaç kişi olacağını. Fakat bu çıkışlar 1 Mayıs bayramımızın iki gün öncesinde gerçekleşti. Bu seneki 1 Mayıs'ta "krizi yaratan bedelini ödesin" ve "işten atmak yasaklansın" taleplerimiz her zamankinden daha anlamlı oldu bizler için. Zamanına ucuz iş gücü için kalkıp İspanyalar'dan gelinen Türkiye fabrikasından bugün hem bizim maaşlar artınca hem de Türk lirası euro ve dolar kurunun çeperinde tutulunca bunlar kaçmanın derdine girdiler herhalde. Biz sendikalı olup sistemin dayattığı sefaletten biraz olsun kurtulabilen işçiler olarak, böyle kriz zamanlarında bu krizden birkaç fabrikada güzel toplu sözleşmeler yaparak kaçamayacağımızla bir kere daha yüzleşmiş oluyoruz. Özellikle bizim fabrikadaki gibi işten çıkarılan emekçi kadınları işsizlik ya da güvencesiz çalışma koşulları bekliyor. Bu krizi işçi sınıfı yaratmadı. Bu kriz sermayenin ucube düzeninin krizidir.

Bedelini de biz emekçiler ödememeliyiz. İşte bu haklı öfke ve kararlılıkla, içimiz buruk da olsa inançla 1 Mayıs alanlarında omuz omuza durmak, asıl gücümüzün sınırları aşan sınıf dayanışmasından geldiğini hepimize bir kez daha gösterdi. Bize dayatılan bu karanlık tabloya karşı susup köşemize çekilmeye, kazanılmış haklarımızdan geri adım atmaya hiç niyetimiz yok. Sömürsüz ve adil bir dünya umuduyla tüm dünya işçilerinin geçmiş 1 Mayıs İşçi Bayramı'nı kutluyorum. Kurtuluşumuzun ancak kendi ellerimizde olduğu bilinciyle, mücadeleye ve dayanışmaya büyümeye devam edeceğiz!

Dilovası Dostel Makina'dan bir metal işçisi

Yaşasın işçilerin birliği, yaşasın 1 Mayıs!

Ben, Dilovası'nda Birleşik Metal-İş'in örgütlü olduğu Dostel Makina fabrikasında çalışan bir metal işçisiyim. Bu sene 1 Mayıs'ı işçi sınıfının başkenti Gebze'de kutladık. Gebze Sendikalar Birliği'nin kararıyla, Türkiye ve DİSK'in örgütlü olduğu fabrikalardan gelen işçilerle, yağmur çamur demeden, soğuk havaya rağmen omuz omuza sesimizi yükselttik. İşçi sınıfı olarak, sendika ayrımı gözetmeksizin tüm 1 Mayıs'ları bir arada kutlamak gerektiğini; sesimizi hep birlikte yükseltmemiz gerektiğini düşünüyorum. Gebze'deki 1 Mayıs'ın, tüm 1 Mayıs alanlarında da örnek olması gerekiyor. Sendikalar ne kadar farklı olursa olsun, işçi aynı işçi; dertlerimiz de hayat koşullarımız da aynı.

Bugün her fabrikada düşük ücretler, ağır çalışma koşulları, uzun mesailer ve geçim sıkıntısı var. Hangi sendikaya üye olursak olalım, aynı makinelerin başında çalışıyor, aynı zorlukları yaşıyoruz. Bu yüzden patronların karşısında daha güçlü durabilmek için birlik olmak zorundayız. 1 Mayıs alanlarında yan yana gelen işçilerin dayanışması ve ortak sesi, gelecekte mücadelemizi daha da büyütecektir. İşçi sınıfının birliği güçlendikçe, haklarımızı almak da daha mümkün olacaktır. Bizler alın teriyle yaşayan işçiler olarak, ayrılmadan, bölünmeden, omuz omuza mücadele etmeliyiz.

Gebze 1 Mayıs alanında nasıl ki omuz omuza yürüyüp sesimizi en gür haliyle sloganlarımızla yükselttiysek, bu birlikteliği

MESS'e karşı da, münferit fabrikaların patronlarına karşı da sağlamalıyız. İşgal, grev ve direnişlerde, sendika ayrımı gözetmeksizin her fabrikayı bir mevzi olarak görmeli; işgali, grevi ve direnişi sahiplenmeliyiz. İşçi sınıfı olarak birlikte hareket etmek gerekiyor. Birlikte hareket ettiğimizde patronların saldırıları karşısında daha güçlü durabilir, haklarımızı daha kolay kazanabiliriz. Çünkü işçilerin birliği, patronların korkusudur. Bugün bir fabrikada yaşanan hak gaspı ya da saldırı, yarın başka bir fabrikada da yaşanabilir. Bu yüzden bir fabrikanın direnişi yalnızca o fabrikanın değil, tüm işçi sınıfının direnişi olarak görülmelidir.

Her sene olduğu gibi bu sene de Taksim Meydanı işçi sınıfına

kapatıldı. Her sene olduğu gibi bu sene de Taksim Meydanı-Kadıköy tartışmaları yaşandı. Bazı örgütler bireysel olarak Taksim 1 Mayıs alanına girmeye çalıştı; ancak istibdadın kolluk güçlerinin şiddetine ve tutuklamalarına maruz kaldı. Taksim Meydanı işçi sınıfının 1 Mayıs alanıdır ve bu su götürmez bir gerçektir. Ancak Taksim Meydanı ne istibdaddan icazet alınarak ne de CHP'nin iktidar olacağı umuduna kapılıp "Maltepe'de yaptığımız son 1 Mayıs" denilecek bir alan değildir. Taksim'de işçi sınıfının kamı vardır. Taksim, işçi sınıfının mücadele hafızasıdır; yasaklarla, polis barikatlarıyla ve baskıyla işçi sınıfının elinden alınamaz, Taksim'den de asla vazgeçmeyeceğiz.

Bugün Taksim'i gerçekten kazanmanın yolu, yalnızca bir günlüğüne meydana çıkmaya çalışmak değil; işçi sınıfının örgütlü gücünü büyütme, fabrikalarda, grevlerde, direnişlerde ortak mücadeleyi geliştirmekten geçmektedir. Çünkü Taksim'i işçi sınıfına yeniden açacak olan şey, düzen partilerinden medet ummak değil; birleşik işçi cephesinin yaratacağı güç olacaktır. Bu güç büyüdükçe yalnızca Taksim değil, tüm yasaklar ve tüm sömürü düzeni aşılabilecektir. İşçi sınıfı cephesi birleştiğinde, kazanamayacağımız hiçbir mücadele yoktur. Yaşasın işçi sınıfı cephesi, yaşasın 1 Mayıs.

İzmir'den metal işçisi bir kadın

İşçiler el ele verdiğinde bir fabrikayı da değiştirebilir dünyayı da!

Merhaba yoldaşlar, İzmir Kemalpaşa'dan herkese selamlar. Her ay bu sayfalara mektup yazıyorum ve istisnasız her ay fabrikamızda her şey daha da kötüye gidiyor. Fakat kötüye giden şey üretim değil. Üretim hiç durmadan devam ediyor. Durmadan çalıştırılan ve durmadığı için bakımı yapılamayan makineler artık bakımsızlıktan arıza veriyor. Yani patron ve onun kârları açısından işler tıkırında. Bir de bizim hâlimizi görün. Biz daha fazla çalıştıkça, hayatımızdan ödün verip daha fazla mesai yaptıkça şımaran, bir türlü memnun edemediğimiz bir yönetim var başımızda. Fabri-

kaya bizden geç gelip hepimizden erken çıkan yemeğini bile yemekhanede yemek zahmetinde bulunmayıp ayağına isteyen yönetim, bizden daha fazla fedakârlık bekliyormuş... Fedakârlık yapmayanlarla yollar ayrılacakmış... Resmi tatillerde çalışmayanlarla, fazla mesai yapmayanlarla gelecek zam zamanı görüşülecekmiş... Be gözü doymaz nankörler! İşçiler fabrikada da yatıp kalksa, çalışmaktan canını da verse size yetmez. Yine fazlasını istersiniz. Ama bizim canımıza tak etti artık. Bunca zaman gecemizi gündüzümüze katıp çalıştık, resmi tatillerde işe geldik, kimimiz çocuğunu kimimiz eşini göremedi

yine de yönetimi memnun edemedik. Patronun, müdürün iki dudağı arasında hayatlarımızın oyuncak edilmesinden bıktık artık. Bunu fark ettiğimiz günden bu yana da el ele verdik ve kendi haklarımız için çalışıyoruz şimdi. Yönetime toz kondurmayan arkadaşlarımız bile anladı gerçek dostunun, düşmanının kim olduğunu. Biz böyle el ele verdiğimizde eninde sonunda kazananın kim olduğunu göstereceğiz. İşçiler yanı başındaki işçi kardeşine güvendi mi bir şeyleri değiştirebileceğine inanmaya başlıyor. Şimdi sırada bu inancımızı örgütlü bir güç hâline getirmek ve gücümüzü dostla düşmana gösterme zamanı!

Çorlu'dan bir metal işçisi

İşçi sınıfının da emeğin de değeri yok

Merhaba dostlar! Ben Çorlu'da bir metal fabrikasında çalışan, 18 yaşında bir işçiyim. Biraz gözlemci yapım var ve gözlemlediğim kadarıyla fabrikada işçilerin düşüncelerine hiç önem verilmiyor. Bütün gün makine başında çalışan bizleriz, o işte ustalaşmış işçi abilerimiz de dahil kimse düşüncesini özgürce belirtmiyor. İşçinin fikrini yok saymak, aslında ona saygı duyulmadığını gösterir. Bizler, işçi sınıfı olarak birlik olursak ancak o zaman sözümüzü söyleyebiliriz, bize saygı duyulmasını sağlayabiliriz ve en önemlisi de ancak o zaman güçlü olabiliriz.

Makine başında saatlerini geçiren biz emekçilerin, işleyiş hakkında fikir belirtmek en doğal

hakkıdır. Örneğin, bizden sürekli işi daha hızlı yapmamız isteniyor; ancak metal sektörü çok ağır bir iş koludur. En ufak bir hata, ciddi sakatlıklara yol açabilir.

Yoksulluk hatta açlık sınırında yaşayan biz emekçiler, her daim hakkımızı aramalıyız. Günümüz şartları eşitsiz. Biz bu eşitsizliğin ortadan kalkması için mücadele etmeliyiz. Ben ancak o zaman gerçek bir değişimin mümkün olabileceğine inanıyorum.

SubMed işçisi direnişte kararlı

Tekirdağ Velimeşe Organize Sanayi Bölgesi'nde tıbbi malzeme üretimi yapan SubMed (Su Biyomedikal) fabrikası işçileri, 10 Kasım'dan bu yana fabrika önündeki direnişlerine devam ediyor. Petrol-İş sendikasının yetkiyi almasının ardından patron ve fabrika yönetimi, işçileri sendikadan istifaya zorlamış, baskıyı arttırmış

ve öncü işçileri işten atmıştı.

Şimdi SubMed fabrikasında patronun haksızlığını tescil eden ama aynı zamanda Türkiye'de işçi haklarını çiğnemenin ne kadar ucuz olduğunu gösteren bir gelişme yaşandı. Fabrikaya gelen müfettişlerin incelemesi sonucunda 6 işçinin işten çıkarılmasının sendikal nedenlerle gerçekleştiği tescil-

lendi. Patrona, işçilerin anayasal haklarını engellemekten dolayı 93 bin 84 lira ceza ödemesine karar verdi. Yanlış değil, sadece ve sadece 93 bin lira! SubMed patronu trafikte aracından inse, 180 bin lira ceza ödeyecekti. 6 işçinin sendikal haklarını ayaklar altına almak bir trafik cezasının yarısı ediyor. Bu 93 bin lira patrona bir ceza değil,

olsa olsa ödülüdür!

Bu müfettiş kararı her şeye rağmen patronun suçunu tescil etmiştir.

SubMed işçileri ise patrona geri adım attırmak için kendi gücüne, mücadelesine güveniyor. Direniş

çadırında yazı karşılamaya hazırlanan işçiler kararlı ve direniş çadırında her gün aynı sözü söylüyor: SubMed'e sendika girecek!

Özel İtalyan Lisesi öğretmenleri 3 aydır greve devam ediyor!

İstanbul'da bulunan Özel İtalyan Lisesi eğitim emekçilerinin grevi 3 aydır kararlılıkla sürüyor. Özel İtalyan Lisesi öğretmenleri, insanca bir ücret alabilmek ve okuldaki ayrımcı politikaların son bulması için Tez Koop-İş sendikasında örgütlenip "Dersimiz grev!" diyerek tüm eğitim emekçilerine örnek olan bir hak mücadelesine atıldılar.

Bu hak mücadelesi Nisan ayı boyunca oldukça hareketli geçti. 22 Nisan'da da İtalyan Lisesi emekçileri, grevlerinin 80. gününde Ankara'ya giderek İtalya Büyükelçiliği önünde basın açıklaması gerçekleştirerek taleplerini haykırdılar. Devrimci İşçi Partisi olarak her zamanki gibi eğitim

emekçilerinin yanındaydık. Toplu sözleşmenin imzalanması için anlaşma sağlanmasına rağmen okul yönetiminin hukuki bağlayıcılığı olan bir belgeyi imzalamamasına karşı tepki gösterildi. Ayrıca öğretmenler, Ankara'da haklarının gasbına karşı açlık grevi gerçekleştiren Doruk Madencilik işçilerini de ziyaret ederek çok önemli bir sınıf dayanışması örneği sergilediler.

30 Nisan'da KESK'in düzenlediği 1 Mayıs'a çağrı amaçlı basın açıklamasında grevci öğretmenlerden Hamise Aydurmuş da söz alarak deneyimlerini paylaştı. Aydurmuş, örgütlü mücadeleye atılabilmek için sendikalaştıklarını ancak sendikal olmanın suçmuş gibi davranılmasına karşı da ses çıkar-

maya devam ettiklerini belirtti. 1 Mayıs'a giderken örgütlü yaşama sırt çevirmeden, sendikalaşarak mücadele etmek gerektiğini vurguladı. Şu an sendikalaşma mücadelesi verdiklerini belirten öğretmenimiz işçi sınıfının gücünün örgütlenmekten geldiğini vurguladı ve gösterdikleri sınıf dayanışması sebebiyle diğer sendikalara teşekkür ederek sözlerini bitirdi.

İtalyan Lisesi yönetimi bu ülkenin yasalarını tanımam diyor!

Aslında haftalar önce İtalyan tarafı ile öğretmenler masada uzlaşma sağlanmış ve iş imzaların atılmasına kalmıştı. Ancak tüm konularda uzlaşma sağlanmasına rağmen okul yönetimi, herhangi hukuki bağlayıcılığı olan bir metne imza atmaya hazır olmadığını bildirdi. Bununla da yetinmeyip öğretmenlere anlaşmanın hukuki bağlayıcılığı olmayacağını kabul etmelerini ve grevi hiçbir güvence olmadan bitirmelerini dayatmaya kalktı.

Okul yönetimi bu dayatmayı

yaparken ikame öğretmen atayarak grev kırıcılığına bürünen Millî Eğitim Bakanlığı'ndan (MEB) cesaret alıyordu. MEB, okula dışarıdan geçici öğretmen atayarak grevci öğretmenlerin gücünü kırarak bir hamle yapmıştı ancak başarılı olmadı. Görevlendirmesi yapılan öğretmenlerin önemli bir kısmı bu görevi yerine getirmeyi reddetti. Ardından, 10 Nisan'da İtalyan Lisesi eğitim emekçileri ve örgütledikleri Tez Koop-İş sendikası, İstanbul İl Millî Eğitim Müdürlüğü önünde basın açıklaması düzenledi. Öğretmenler yaptıkları konuşmada MEB'in bu politikalarından vazgeçmesi ve hukuksuz dayatmalara karşı tavır alması gerektiğini vurguladılar. 4 Mayıs tarihinde öğretmenlerin haklı mücadelesi önemli bir sonuç verdi: Ankara İdare Mahkemesi, bu grev kırıcı uygulamaya durdurma kararı verdi. Direnen emekçiler, yapılan hukuksuzluklara karşı kararlı mücadeleleri sayesinde grev kırıcılık

saldırısını geri püskürttü!

İtalyan Lisesi öğretmenleri yalnızca insanca yaşayabilecekleri ücretler ve eşit çalışma koşulları için değil; aynı zamanda grev kırıcılığına ve sendikal hakların gasbedilmesine karşı da mücadele ediyor. Eğitim emekçilerinin bu grevde ekmek ve hürriyet mücadelesi artık bir olmuştur. Öğretmenler, sendikal faaliyetleri ve örgütlenmesi engellenen tüm işçi sınıfı için örnek olacak bir mücadele sergilerken, emekçi halkımız da bu greve kendi grevleriymiş gibi sahip çıkmalı, "iş, aş ve hürriyet kavgasını" kazanabilmek için omuz vermelidir.

Barikatlar yıkıldı Doruk Madencilik işçisi kazandı!

Doruk Madencilik işçileri yaşadıkları hak gasplarına karşı 13 Nisan'da başlattıkları Ankara yürüyüşünü, istibdadın tüm keyfi uygulamalarına ve baskısına rağmen emekçi halkın da desteğiyle zaferle sonuçlandırdı. Bu zafer mücadeleciler sonuçlandırdı. Bu zafer mücadeleciler sonuçlandırdı. Bu zafer mücadeleciler sonuçlandırdı.

Doruk Madencilik, Yıldızlar SSS Holding'e bağlı bir şirket. Yıldızlar Holding ise maden, enerji ve elektrik dağıtım vb. alanlarda son dönemin özelleştirme furçası ile büyümüş, istibdada yakınlığı ile bilinen bir kuruluş. Holding toplam 2.364 adet maden ruhsatına sahip. Holding, önemli bir kısmını özelleştirmeler aracılığıyla devraldığı madenlerde işçilerin kıdem tazminatlarını ödememek, işçilerin ücretlerini uzun süre yatırmamak, istek dışı ücretsiz

izin dayatmasında bulunmak gibi uygulamaları yaygın olarak kullanıyor.

İşçiler birlik oldu Ankara yoluna koyuldu

Aylardır ücretlerini alamayan, bir kısmı ücretsiz izne çıkarılan, bir kısmı kıdem tazminatlarını alamayan Doruk Madencilik işçileri işte bu gidişe dur demek için harekete geçti. Bağımsız Maden-İş sendikasında örgütlenen işçiler, 13 Nisan'da madenin bulunduğu Eskişehir'in Mihaliççik ilçesinden Ankara'ya yürüyüşe başladı.

İstibdad rejimi, gasbedilen hakları için Ankara'ya yürüten Doruk Madencilik işçilerinin bir kısmını Ankara'nın ayazında dondurarak, bir kısmını da gözaltıyla yıldırma-ya çalıştı. Ancak gözaltına alınan

işçiler serbest bırakılır bırakılmaz Ankara'nın soğuğuyla terbiye edilmeye çalışılan arkadaşlarıyla Kurtuluş Parkı'nda bir araya geldi ve mücadeleye devam dediler!

İstibdadın barikatları sınıf dayanışmasıyla yıkıldı!

Mücadeleciler Maden işçileri, hem istibdadın keyfi ve baskıcı uygulamalarına hem de Doruk Madencilik'in umursamaz tavırlarına yanıt olarak açlık grevine başladılar. İstibdad rejimi Kurtuluş Parkı'nda tam bir abluka kurdu ve işçilerin parktan çıkışına da onlara destek için gelenlerin parka girişine de engel olmak istedi. Polis, zaman zaman hem Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığına yürümeye çalışan işçilere hem de onları ziyaret etmek

ve destek olmak isteyen Ankaralıları biber gazıyla saldırdı.

Baskılar ve keyfi uygulamalar işe yaramadı ve abluka kırıldı. Biz de Devrimci İşçi Partisi olarak madenci sınıf kardeşlerimize açlık grevi sırasında dayanışma ziyaretlerinde bulunduk. Sağlık emekçisi yoldaşlarımız hem açlık grevindeki işçilerin sağlık durumunu kontrol etti hem de gerekli olabilecek tıbbi malzemeleri kendilerine ilettiler.

Ne kazanacaksak mücadele ederek kazanacağız!

Tüm bu mücadele ve kararlılık sonucunda bakanlıkla yapılan görüşmeler sonuç verdi. Eskişehir'den Ankara'ya yürüten, gözaltılar ve polis ablukasıyla yıldırılmaya çalışılan madencilik açlık grevlerinin 9.

gününde mücadelelerini zaferle sonuçlandırdı.

Doruk Madencilik işçilerinin mücadelesi bir defa daha gösterdi ki işçi sınıfı ve emekçi halkın bir kazanım elde edebilmesinin tek yolu mücadele etmekten geçiyor. Bugün verilen mücadele ile işçiler alacaklarının ödenmesini sağladılar. Ancak bu yetmez. Tüm madenler işçi denetiminde kamulaştırılana kadar mücadeleye devam etmek gerekir. Esas mesele madenlerde ve memleketteki sömürü düzenine son vermektir. Bunun yolu da Birleşik İşçi Cephesini kurmaktan geçiyor.

İşten atmak yasaklansın!

Madenlerde zorunlu ücretsiz izin uygulaması son bulsun!

Tüm madenler işçi denetiminde kamulaştırılsın!

1 Mayıs'ta Taksim işçiye yasaklanamaz! Hürriyet işçilerle gelecek! Taksim ancak işçi sınıfının birleşik ve örgütlü gücüyle kazanılacak!

Taksim Meydanı bu yıl da bir kez daha işçilere ve emekçilere kapatıldı. İstanbul Valiliği önce DİSK'in ve KESK'in daha sonra da çeşitli bağımsız sendikalardan ve siyasi yapılardan oluşan Taksim 1 Mayıs İnişiyatifi'nin işçi bayramını Taksim'de kutlamak için yaptığı resmi başvuruları reddetti. 1 Mayıs günü ise Taksim'e doğru yola çıkan ve barışçıl şekilde gösteri yapan işçilere emekçilere gençlere yönelik polis saldırılarını ve gözaltıları gördük.

1 Mayıs'ta huzuru kaçıran, halkın can ve mal güvenliğini tehdit eden ve yasadışı eylemler yapan, istibdad rejiminin kendisidir

Valilik 1 Mayıs'ın hemen öncesinde yaptığı açıklamada yasaklama kararını "kent huzurunu korumak, vatandaşlarımızın can ve mal güvenliğini sağlamak ve yasa dışı eylemlere mahal vermemek için" diyerek açıkladı. 1 Mayıs günü Beyoğlu, Şişli ve Beşiktaş ilçelerinde fiili Olağanüstü Hal ilan edip yolları keserek, metro-ları iptal ederek, deniz ulaşımını durdurarak 1 Mayıs sabahından itibaren İstanbul'un huzurunu kaçıran valiliğin kendisi oldu. Mecidiyeköy'de ve Beşiktaş'ta barışçıl şekilde toplanan işçilere ve emekçilere biber gazlarıyla saldıran, darp edip yerlerde sürükleyerek gözaltına alan ve bu şekilde vatandaşların canına kasteden de yine valilik oldu. Valilik yasa dışı eylemlere mahal vermediğini iddia ediyordu. Oysa 1 Mayıs için toplananların ellerinde, daha önceki yıllarda Taksim için yapılan eylemlerin yasal ve meşru olduğunu, yasaklamaların ise Anayasa'ya aykırı olduğunu tescil eden Anayasa Mahkemesi ve İdare Mahkemesi kararları vardı. Valilik ise tamamen yasadışı ve keyfi bir yasaklama kararına dayanarak İstanbul sokaklarında ve caddelerinde adeta terör estirdi. Elbette ki valilik burada uygulayıcıdır. İrade işçiye düşman sermayeye ve emperyalizme dost olan Orta Vadeli Program'ı dayatan iktidardır.

Taksim yasağı sermayenin işçi sınıfına karşı saldırılarının bir parçasıdır

1 Mayıs'ta Taksim'in yasaklanması Anayasa'ya aykırı, hukuksuz ve yasadışı, en önemlisi de meşruiyetten tamamen yoksun bir baskıcı ve keyfi yönetim yani istibdad rejimi uygulamasıdır. Bununla birlikte yasaklamalar, baskılar ve gözaltılar hukuksuz ve gayrimeşru olsa da sebepsiz değildir. Sebep, istibdad rejiminin sınıfsal karakterinde yatmaktadır. İstibdad rejimi bir sermaye rejimidir. Taksim yasağı istibdad eliyle sermayenin işçi sınıfına ve emekçi halka karşı verdiği bir sınıf savaşının ifadesidir. Sermaye sınıfı ve onun iktidarı 1 Mayıs'ın işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olduğunun gayet bilincindedir. 1 Mayıs'ta Taksim'i yasaklamak işçi sınıfının birliğine, mücadelesine ve dayanışmasına sekte vurmaya amaçlamaktadır. Taksim meydanı, İstanbul'un merkezidir. Türkiye'de işçi sınıfının ilk defa kitlesel 1 Mayıs kutlaması yaptığı meydandır. 1976'da yüzbinlerce işçinin katılımıyla yapılan ilk kutlama İstanbul'un merkezinde sermayeye ve emperyalizme karşı bir gövde gösterisi olmuştur. 1977'de işçi sınıfı daha da kitlesel bir katılımıyla Taksim'de sermaye düzeninin karşısına çıktığında, sermaye NATO'nun beslediği kontrgerilla eliyle bir katliam gerçekleştirmişti.

İktidarlar her yıl 1977 katliamının anılmasına izin vermekte ama 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanmasını engellemektedir. Çünkü sermaye düzeni 1 Mayıs'ta işçi sınıfının özgüvenini kırmak ve 1977 1 Mayıs katliamının yarattığı terörü, korku ve yıldırganlığı daim kılmak istemektedir. İstibdadın, 1 Mayıs öncesinde yapılan başvuruları reddederek Taksim'i yasaklamasının, 1 Mayıs günü de barışçıl şekilde toplanan işçilere, emekçilere, gençlere karşı terör estirmesinin sebebi budur.

Birleşen ve örgütlü işçiler yılmaz yıldırılamaz!

Ancak işçi sınıfı tüm baskılara rağmen Taksim'den vazgeçmiş değildir.

Vazgeçmeyecektir de... 1 Mayıslar halen Türkiye'nin pek çok ilinde ve ilçesinde işçilerin birleştiği ve omuz omuza mücadeleyi yükselttiği alanlardır. Türkiye'nin neresinde olursa olsun işçiler 1 Mayıs'ta "her yer Taksim her yer direniş" sloganları atmaktadır. Sermayenin istibdadı, baskıcı ve keyfi uygulamalarla işçi sınıfının özgüvenini kırmaya uğraşsa da, 1 Mayıslarda estirdiği terörle işçi bayramının üzerine bir kabus gibi çökme-ye çalışsa da tüm yıl boyunca iş ve aş için patlak veren küçük büyük her işçi mücadelesi, her işçi yürüyüşü, her işçi direnişi, her fabrika işgali işçi sınıfının birliğini güçlendirmekte, bilincini yükseltmekte, özgüvenini arttırmaktadır. Bu mücadeleler içinde sendikalar da ve işçi sınıfı partisinde örgütlenen işçiler, işçi sınıfının birliğini, bilincini ve özgüvenini 1 Mayıslarla taşımaya, iş ve aş mücadelesini bir hürriyet mücadelesi olarak yükseltmeye devam etmektedir.

1 Mayıs'ta ve her zaman işçiler birleşin ayrı gayrı yok!

Devrimci İşçi Partisi de 1 Mayıs'ta bu doğrultuda fabrikalarda, tersanelerde, emekçi mahallelerinde seferber olmuş, hem parti kortejlerini hem de fabrika kortejlerini işçi sınıfının taleplerini yükseltecek, özgüvenini ileri taşıyacak ve gelecek için güç biriktirecek şekilde örgütlemeyi önüne koymuştur. Devrimci İşçi Partisi sendika konfederasyon ayrımı olmaksızın tüm işçi ve emekçi örgütlerinin birleşik bir işçi cephesi olarak 1 Mayıs kutlamasını savunmaktadır. Devrimci İşçi Partisi, Türk-İş ve Hak-İş başta olmak üzere 1 Mayısları bölen ve bir işçi bayramı yerine kendi konfederasyonlarının sıradan bir mitingi haline dönüştüren bürokratik anlayışları reddetmekte ve eleştirmektedir. Elbette ki DİSK ve KESK gibi işçi örgütleri de 1 Mayıs'ı birleştirmek için gerçek bir çaba içinde olmadığı için eleştirilmelidir. Çünkü 1 Mayıs'ta ve her zaman söylediğimiz gibi: Hürriyet işçilerle gelecek! İşçi sınıfının tarihsel ve meşru hakkı olan Taksim işçi sınıfının örgütlü gücüyle kazanılacak!

Ertuğrul Oruç

İngiltere'de asistan doktor grevi ve Türkiye'de asistan doktor mücadelesi

İngiltere'de asistan doktorlar, 7-13 Nisan 2026'da altı günlük greve çıktı. İşçi sınıfına düşman İşçi Partisi hükümetinin başındaki Keir Starmer, sorunu çözmek yerine tehdidi seçti. Britanya Tabipler Birliği'nin (BTB) yürüttüğü görüşmelerde hükümetin 2026-27 için önerdiği ücret artışı yalnızca yüzde 3,5 oldu. Asistan doktorların yanıtı ise eriyen ücretlerinin telafisi, daha fazla asistan doktor kadrosu açılması, zorunlu sınav ücretlerinin karşılanması ve insanca çalışma-egitim koşulları talebiyle greve gitmek oldu.

Bugünü anlamak için biraz geriye gitmek gerekiyor. İngiltere Ulusal Sağlık Sistemi, 1948'de sağlık hizmetinin esas olarak vergilerle finanse edildiği bir model olarak kurulmuştu. Ancak 1979'dan itibaren Thatcher hükümetleriyle simgeleşen neoliberal politikalar, sağlık alanını da piyasa mantığına göre yeniden düzenledi. Bu yalnızca İngiltere'ye özgü değildi. İMF ve Dünya Bankası'nın programlarıyla pek çok ülkede kamu harcamaları kısıldı, sağlık hizmetleri piyasalaştırıldı, emekçiler daha güvencesiz hale getirildi. İngiltere'de ve pek çok ülkede asistan doktorların bugün yaşadığı sorunlar da bu uzun sermaye saldırısının sağlık alanındaki sonuçlarından biri.

İngiltere'de asistan doktorlar bugün ilk kez greve çıkmıyor. Bu, 2023'ten beri çıktıkları 15. grev. Talepler uzun süredir aynı başlıklarda düğümleniyor: reel ücret kaybının telafisi, eğitim kadrolarının artırılması, sınav ücretlerinin karşılanması, insanca çalışma ve nitelikli eğitim koşulları. Hükümet ise yüzde 3,5'lik artışı, sınav ücretlerinin geri ödenmesini ve üç yıla yayılan 4.000-4.500 ek asistan doktor kadrosunu "tarihî teklif" gibi sundu.

Bu tablo Türkiye'deki asistan doktorlara hiç yabancı değil. Türkiye'de de asistan doktorlar performans sistemi, angarya, gınaşırı nöbet, eğitim hakkının hizmet baskısı altında ezilmesi ve düşük ücretlere karşı önemli mücadeleler yürüttüler. 2011'de Dokuz Eylül Üniversitesi Tıp Fakültesinde başlayan asistan grevi bu açıdan özel bir yere sahipti. Bu grev, asistan doktorların kendi emeklerine ve eğitim haklarına sahip çıkmasının simgesel örneklerinden biri olmuştu. Öyle ki grevin kazanımla sonuçlandığı 5 Nisan, TTB tarafından Asistan Hekimler Günü olarak sahiplenildi. Trakya, Ege ve Çukurova'daki üniversitelere haftalar içinde yayılan bu grev dalgası, sorunların tek tek hastanelere özgü değil sistemsel olduğunu ve mücadelelerin patlayıcı biçimde yayılabileceğini göstermişti.

Bugün İngiltere'de asistan doktorların ücret, eğitim kadrosu ve çalışma koşulları için greve çıkmasını, Türkiye'deki bu deneyimlerle birlikte düşünmek gerekir. Aradaki önemli farklardan biri örgütsel zemin. İngiltere'de BTB, asistan doktorlar adına hükümetle doğrudan toplu pazarlık yürüten bir güçken, Türkiye'de TTB ve tabip odaları böyle bir yetkiden yoksun bırakılmış, çoğu zaman muhatap bile kabul edilmemekte. Bu nedenle doktorların ücretleri, çalışma koşulları ve uzmanlık eğitimi sorunları, TTB'nin taraf olduğu gerçek bir toplu pazarlığın konusu yapılamamakta.

İngiltere'de greve çıkan asistan doktorlar, dünyadaki meslektaşlarına önemli bir mücadele örneği sunuyor. Hakları kazanmanın ve korumanın yolu kararlı ve örgütlü mücadeleden geçiyor. Türkiye'deki deneyim de bunu gösteriyor. 2011 grev dalgası ve sonrasında yürütülen asistan doktor mücadeleleri, nöbet ertesi izin hakkı başta olmak üzere önemli kazanımlar elde etmişti. Ancak bugün asistan doktorlar, nöbet ertesi izin hakkı dahil pek çok kazanılmış hakkı dahi kullanırken engellerle karşılaşmakta. Ücret, eğitim ve çalışma koşulları gibi temel başlıklarda ciddi sorunlar yaşamaya devam etmekte.

Bugün Türkiye'de asistan doktorlar alabildiğine örgütsüz durumdadır. Tabip odaları/TTB, örgütlenmek için eldeki en önemli mevzilerden biri. Asistan doktorların daha iyi koşullarda çalışabilmesi ve eğitim alabilmesi için tabip odalarına üye olmaları, sahip çıkmaları, denetlemeleri ve kendi talepleri etrafında örgütlenmeleri gerekmektedir. Ücretsiz, nitelikli, eşit ve kamu eliyle planlanan bir sağlık sistemi de ancak böylesi mücadelelerin ulusal ve enternasyonal ölçekte büyümesiyle kurulabilir.

İşçi sınıfının başkentinden tüm Türkiye'ye: Hürriyet işçilerle gelecek!

İşçi sınıfının başkenti olarak nitelendirdiğimiz Gebze'de 1 Mayıs, soğuk hava ve sağanak yağmura rağmen binlerce işçinin katılımıyla coşkulu bir şekilde kutlandı. Devrimci İşçi Partisi de Gebze 1 Mayıs'ında çeşitli sektörlerden öncü işçilerin, eğitim ve bilim emekçilerinin, emekçi kadınların ve devrimci gençlerin oluşturduğu disiplinli ve coşkulu bir kortejle yer aldı. Gebze 1 Mayıs'ı tüm Türkiye işçi sınıfı ve istibdada karşı hürriyet mücadelesi yolunda bir mesaj oldu. Bu mesaj aynı zamanda Devrimci İşçi Partisi'nin de pankartıydı: HÜRRIYET İŞÇİLERLE GELECEK!

Neden Gebze?

Konu işçi sınıfı mücadelesi olduğunda, Gebze, Kocaeli'nin bir ilçesi değildir; işçi sınıfının başkentidir. Nüfusun büyük çoğunluğu işçi olduğundan değil. Türkiye'de nüfusun çoğunluğunun işçilerden oluştuğu çok sayıda işçi havzası vardır. Gebze, işçi sınıfının iş, aş, hürriyet mücadelesinde öne çıkan, tüm Türkiye işçi sınıfına örnek olan mücadelelerine ev sahipliği yapan, işgallerin, grevlerin, direnişlerin şehridir. O işgaller, grevler, direnişler ki hepsi birer iş, aş, hürriyet mücadelesidir. Türkiye'nin emekçi halkı üzerine kâbus gibi çöken sermayenin istibdadına karşı işçilerin birliğiyle ve örgütlü gücüyle zaferler kazandığımız yerdir Gebze! 1 Mayıs işçi sınıfının bayramıdır. İşçi sınıfının bayramı bir mücadele günüdür. Gebze işçilerin yaşadığı bir şehirdir ama daha önemlisi işçi sınıfı mücadelelerinin bir merkezidir. Gebze 1 Mayıs'ından yerel değil tüm işçi sınıfını kapsayan bir mesaj yükselmektedir: **İş, aş, hürriyet için örgütlü mücadeleye!**

Ayrı ve bölünmüş 1 Mayısılara son! İşçiler birleşin ayrı gayrı yok!

1 Mayıs'ta işçi sınıfı açısından iki çok önemli gündem öne çıkıyor. Bunlardan biri en çok tartışılan konu olan Taksim yasağıdır. Taksim'in işçi sınıfına keyfi şekilde kapatılması kabul edilemez. İşçi ve emekçilerin istibdada tepkisi tüm alanlardan yükselen "her yer Taksim her yer direniş" sloganlarında

yansımaları bulmaktadır. Ancak daha az tartışılmakla birlikte daha esaslı ve yakıcı bir sorun daha var. O da 1 Mayıs'ın sendikalar ve konfederasyonlar tarafından ayrıştırılmasıdır. Bu ayrıştırmaya son yıllarda bazı partiler kendi mitinglerini yaparak eklenmektedir. Gebze 1 Mayıs'ının tüm konfederasyonlardan sendikaların yer aldığı, birleşik işçi cephesi örneği olan Gebze Sendikalar Birliği tarafından örgütlenmesi bu açıdan özellikle anlamlıdır. Özellikle Türk-İş içinde mücadelelerde öne çıkan Petrol-İş sendikası ile DİSK içinde işgal, grev, direniş sloganını hayata geçiren Birleşik Metal-İş Sendikası omuz omuza alandı. Eğitim-Sen ve Eğitim-İş de birlikte 1 Mayıs alanındaydı. Gebze 1 Mayıs'ında, Türk-İş'ten Türk Metal ve Tektirda-İş ile Hak-İş'ten Öz Çelik-İş alana çıkmaya da bu sendikaların üyesi olan çok sayıda işçi sendikalarından ayrı olarak alana geldiler. Bu işçilerin bulunduğu yerlerden biri de Devrimci İşçi Partisi'nin korteji oldu.

DİSK Kadıköy'e, Türk-İş Edirne'ye, Hak-İş Bursa'ya giderken işçilerin 1 Mayıs'ın ayrı gayrı kutlandığı alanlara ilgisi giderek azalıyor. Türk-İş ve Hak-İş, yıllardır 1 Mayıs'ı adeta işçilerden kaçırıyor. DİSK'in başını çektiği 1 Mayıslar hâlâ birçok siyaseti ve sendikayı alanda buluşturuyor. Ama DİSK bürokrasisi, Türk-İş ve Hak-İş'le ayrı gayrı olmaktan rahatsız gözüküyor. Türk-İş ve Hak-İş bürokrasisinin sınıfa karşı suç dosyaları epey kabarıyor. Ama hiçbir Türk-İş'li ve Hak-İş'li yüzbinlerce işçiyle ayrı gayrı 1 Mayıs kutlamanın gerekçesi olamaz. Kaldı ki Türk-İş ve Hak-İş'le buluşmayı kendine yediremeyenlerin her 1 Mayıs'ta patron partisi CHP'yi yanına alıp işçinin kürsüsüne çıkartmalarının da iler tutar bir yanı yok. Gebze 1 Mayıslar için yol gösteriyor. Alanda herkese yer var ama kürsü sadece işçilerin olmalı! 1 Mayıs ayrı gayrı demeden kutlanmalı! İşçinin bayramında birleşik işçi cephesi öne çıkmalı!

Fabrikalardan alanlara...

Türkiye'nin dört bir yanında işçiler emekçiler 1 Mayıs için yürüdüler. Gebze 1 Mayıs'ında ise işçiler her yerden daha farklı yürüdü. Ayaklar yere daha

sağlam basıyor, sloganlar daha gür çıkıyordu. Bunun sebebi Gebze'nin havası suyu değil. Bu gücü alana taşıyan Gebze'nin fabrika fabrika örgütlenip alana çıkan metal ve petrokimya işçileri! Birçok alanda sendikalar, genel bir pankartın arkasında yöneticileriyle ve en fazlasından işyeri temsilcileriyle yürüyorlar. Çünkü bu sendikaların bürokratları 1 Mayıs'ı fabrikalarda ve işyerlerinde örgütlemiyor. Gebze'de ise durum farklı. Yürüyüş kollarında fabrikalar kendi pankartlarıyla yer alıyor. Bu örgütlenmeyi gerçekleştirenler Türk-İş'e bağlı Petrol-İş'in ve DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş'in Gebze şubeleri ve sınıf mücadelecileri sendikacıları...

Yağmurlu ve soğuk havada 1 Mayıs'a güneş gibi doğanlar: Smart ve Chen Güneş işçileri!

Gebze'de 1 Mayıs mevsim normallerinin çok altında bir sıcaklıkta, kıştan kalma soğuk ve yağışlı bir havada gerçekleşti. Ama Gebze'nin mücadelede öne çıkan işçilerinin enerjisi her mevsim olduğu gibi yine çok yüksekti. 114 günlük grevin zaferinden aldığı güçle alana gelen Smart Solar güneş paneli fabrikasının işçileri onlardan biri... Sonbahardan kısa sarkan 114 gün boyunca dondurucu havalarda bile fabrikanın önünde ve işçilerin içinde grev ateşinin hiç sönmediği bir mücadeleden sonra 1 Mayıs'ın soğucu tabii ki Smart Solar işçilerine işlemeeyecekti.

Sendikalarını işgal ve fiili grevle örgütlemiş olan, her dönem örgütlü güçlerine dayanarak sınıfı öncü ve örnek olan kazanımlar elde eden Chen Solar işçilerini de mutlaka anmalıyız. Onları 1 Mayıslarda ya da diğer işçi mitinglerinde görenler Gebze'nin en büyük fabrikalarından biri olduğunu düşünebilir. Ama öyle değil. Orta büyüklükte diyebileceğimiz bu fabrika her eyleme en kalabalık, coşkulu ve disiplinli kortejlerle katılıyor, sınıfını bilerek, saflarını sık ve sınıf bilincini diri tutan bir örgütlülüğe sahipler. Sadece iş aş hürriyet diye değil, nehirden denize özgür Filistin diye de haykırıyorlar!

1 Mayıs'ta da emekçi kadınlar en önde: Copreci, CT Otomotiv ve Esitaş emekçi kadınların gücünü alana taşıdı!

Sanayi sektörü özellikle de metal işçisi son derece erkek egemen bir yapıya sahip. Ancak bu durum emekçi kadınların en önde mücadele etmesine mâni değil. Smart Solar grevi emekçi kadınların mücadelesinin en önemli örneklerinden biriydi. Onlardan bir süre önce greve çıkan ve kazanan CT Otomotiv işçilerinin zaferinde de emekçi kadınlar en öndeydi. Ve 1 Mayıs'ta da yine CT Otomotiv işçileri kadın işçilerin öncülüğünde alandaki yerini aldı. Metal sektörünün

erkek egemen yapısının aksine büyük çoğunluğu kadın işçilerden oluşan bir diğer ka da Copreci fabrikası. Neredeyse tamamı kadınlardan oluşan Copreci işçilerinin korteji egemenliğine ve kapitalizme karşı adeta bir festo gibiydi! CT Otomotiv, Copreci, Smart ve Esitaş gibi fabrikalarda mücadelede en ön temsilcilik ve öncülük yapan kadın işçiler "yapamaz" zanneden patronlara verdikleri hayalleriyle hepsine "kadınlarla başa çıkılmaz" diye başladılar. Emekçi kadınlar hem sınıf kavramı hem de kadınların kurtuluş mücadelesinde yer alıyor.

Kaveller yürümeye devam ediyor...

Gebze'yi işçi sınıfının başkenti yapan en özelliklerden biri de Türkiye'deki sınıf savaşının önemli muharebe alanlarından biri olmasıdır. İşçileri ile MESS arasındaki sınıf savaşını bahsediyoruz. Türkiye sermayesinin sektörel zirvesi olan MESS ile Türkiye işçi sınıfı mücadelesinin lokomotif olan metal işçilerinin karşı karşıya geldiği bir savaştır bu. Bu savaşın en büyük rebe alanı Gebze'dir. MESS grubunda en büyük fabrikalar Gebze'den ziyade Bursa'da ya da İstanbul'dadır. Ama MESS sözleşmeleri "imzalandı" aşamasına geldiğinde herkesin gözünü Gebze'dir. MESS'e karşı grev diyen işçilerin yasağına karşı, grev hakkını grevle savunarak şekilde adlarını Kavel'in yanına yazdıran Copreci, CT Otomotiv ve Green Transfo (General Electric ve Green Transfo) gibi fabrikaların işçileri de bu savaşa katılıyor.

İş, aş ve hürriyet talebi Ankara ve İzmir'de de yükseldi

Devrimci İşçi Partisi Gebze'nin yanı sıra Ankara ve İzmir'de de 1 Mayıs meydanlarındaydı.

Ankara'da bu yıl 1 Mayıs Doruk Maden işçilerinin zaferinin etkisiyle uzun zamandır hiç olmadığı kadar coşkulu ve kitleseldi. DİP öğrenci gençlerin büyük çoğunluğunu oluşturduğu kortejiyle Tandoğan Meydanı'na yürüdü. 1 Mayıs boyunca gençlerin kattığı dinamizm ve coşkuyla öne çıkan DİP kortejinin MESEM'li öğrenciler ve iş cinayetleri başta olmak üzere attığı sloganlar emekçi halkımız tarafından alkışlarla desteklendi. Alanda benzeri olmayan Emperyalizmi ve Siyonizm'i hedef alan Filistin pankartımız emekçilerden yoğun

ilgi gördü.

DİP İzmir 1 Mayıs'ında her zaman olduğu gibi Alsancak Garı önünde buluşup işçi sendikalarının yoğunlukta olduğu koldan Gündoğdu Meydanı'na yürüdü. İzmir'in birçok emekçi mahallesinden gelen işçilerin, emekçilerin, emeklilerin güç verdiği kortejin taşıdığı "NATO'dan çık, NATO'yu yık!" pankartı, işçi ve emekçileri işçi sınıfının kanlısı olan NATO'ya karşı mücadeleye çağırmasıyla 1 Mayıs alanındaki tek örnekti. DİP korteji disiplin ve coşkusunu 1 Mayıs boyunca koruyarak sınıfın taleplerini yükseltti ve Türk-İş ve DİSK'li işçilere seslendi.

Schneider Electric) işçileri Gebze'dedir. Büyük fabrikaları elinde tutan Türk Metal sendikası, MESS'in dayatmaları karşısında uysalca imza atsa da Gebze'de metal işçilerinin direngen mevzileri olan Sarkuysanların, Dostellerin, ZF Sachsların ne diyeceği önemlidir. Grevler yasaklansa bile grev hakkını grevle savunacak fabrikalardır. İşte bu fabrikaların işçileri 1 Mayıs'ta kalabalık ve coşkulu kortejlerde 1 Mayıs alanına "fabrikalar MESS'e mezar olacak" diye haykırarak yürüdüler.

Gebze 1 Mayıs'ında işçi tulumunun masmavi nehri: İşgal, grev, direniş, Petrol-İş!

Petrol-İş sendikası da Gebze'de güçlü bir katılımla alandaydı. Petrol-İş'in işgallerle, grevlerle, direnişlerle anılan fabrikaları işçi tulumunun mavisiyile bir nehir gibi 1 Mayıs meydanına aktı. Portakal Plastik, Dyo Boya, Tarkett fabrikaları grevlerden alınımın akıyla çıkarak 1 Mayıs alanına geldiler. Betek (Filli) Boya ise Petrol-İş'in fiili işgal ve grevle örgütlendiği bir fabrika olarak alandaydı. Pulver Kimya da aynı şekilde direne direne sendikasını kazanınlardandı. Yıllardır adı grevle eş anlamlı hale gelmiş olan Trelleborg işçileri de yine ön saflardaydı. Daha birçok başka fabrika kortejini alana taşıyan Petrol-İş de 1 Mayıs'ın hakkını verenlerden oldu. Tüm Türkiye'de 1 Mayıs alanları fabrikalardan, işyerlerinden işçilerin nehirler gibi akıp bir deniz gibi buluştuğu alanlar olmalı!

İşçi sınıfı Filistin'in yanında NATO'ya, emperyalizme ve Siyonizme karşı alanda!

Devrimci İşçi Partisi korteji, en önünde "NATO'dan çık! NATO'yu yık!" pankartıyla yürüdü. Geçen yıllara göre varlığıyla ön plana çıkan ve adeta taze bir kan olan gençlerin heyecanı ve şevkiyle ön plana çıktığı DİP korteji sık sık NATO'ya, Amerikan emperyalizmine ve İsrail Siyonizmine karşı sloganları haykırdı. Gençlerin ve işçilerin hep bir ağızdan attığı bu sloganlar hem işçi kortejleriyle ortaklaştı hem de yürüyüş kolu boyunca sıralanan işçi evlerinden, kortejleri izleyen halktan büyük destek gördü. İşçi sınıfının kanlı ve halkların düşmanı NATO'nun, Türkiye'de Temmuz ayında bir zirve yapmaya hazırlandığı bu günlerde 1 Mayıs, işçi sınıfının emperyalizme ve Siyonizme karşı duyarlılığını örgütlemenin önemini bir kez daha gösteriyor.

Devrimci İşçi Partisi Filistin bayraklarıyla bir kortej oluşturarak alana girdi. Yol boyunca da sadece DİP korteji değil metal işçilerinin fabrika kortejlerinden de sık sık

"işçi sınıfı Filistin'in yanında" ve "nehirden denize özgür Filistin" sloganları yükseldi. Bu sloganlar işçi sınıfının insanlığın kurtuluşu davasının esas taşıyıcısı ve öncüsü olduğunun bir göstergesidir. Filistin sloganları sadece soykırımcı İsrail'e ve Amerikan emperyalizme karşı haklı bir öfkenin ifadesi olarak kalmamakta aynı zamanda emperyalizme ve Siyonizme karşı bir direniş çağrısına dönüşmektedir. Devrimci İşçi Partisi olarak "Filistin evrensel bir direniş parolasıdır" diyerek anlattığımız tam olarak budur.

Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!

Devrimci İşçi Partisi Türkçe ve Kürtçe "Yaşasın 1 Mayıs! Biji Yek Gulan!" diyerek yürüdü. İşçilerin birliği ve halkların kardeşliği bir bütündür. Sermayenin petrol açılımları karşısına, Türkün ve Kürdün eşit ve kardeş olduğu, Türkçe ve Kürtçe halayların grev alanlarından 1 Mayıs meydanlarına birlikte çekildiği bir mücadeleyle çıkıyoruz. Emperyalizmin kirli oyunlarına karşı "Kürtlerle barış ABD'yle savaş!" diye haykırıyoruz. Türk ve Kürt işçiler olarak DİP'in ve fabrikaların kortejlerinde omuz omuza vererek tüm dünyaya "Bütün ülkelerin işçileri birleşsin" diye sesleniyoruz. Şovenizmin, ırkçılığın ve mezhepçiliğin sesi ne kadar gür çıkarsa çıksın, seçimlerde emekçi halkı kimlikler temelinde bölen düzen partileri ne kadar çok oy alırsa alsın, Gebze 1 Mayıs'ı halkların kardeşliğinin gücünü görmek isteyen gözlerle göstermiş, duymak isteyen kulaklara duyurmuştur.

Hürriyet işçilerle gelecek!

İstibdadı yenecek güç, emperyalist zincirleri kıracak güç, işçi sınıfının gücüdür. İstibdadın baskısından bunalanlar, nefes almak istiyorsa burjuva düzen partilerinden yüzünü çevirip Gebze'ye ve Türkiye'nin dört bir yanındaki işçi mücadelelerine bakmalıdır. Görülecek olan şudur: İşçi mücadelelerinin ortaya koyduğu güç, sermayeden, devletten ve emperyalizmden bağımsız bir sınıf siyaseti odağına dönüştürülmelidir. Sermayenin istibdadının karşısına yeni ve gerçekçi olanla, devrimci sınıf siyasetiyle çıkacağız! Sadece 1 Mayısları değil hürriyeti de böyle kazanacağız!

seldi!

Levent Dölek

1 Mayıs'ı hangi irade kazanacak? Çuvaldızı istibdada iğneyi kendimize batıralım!

1 Mayıs'ta Taksim'e çıkmak isteyenlere önde polis biber gazlarıyla arkadan da istibdad medyası zehirli diliyle saldırıyor. Bitmek bilmeyen marjinal gruplar edebiyatı "aralarında hiç işçi yok" yalanıyla köpürtülüyor. 1 Mayıs işçi bayramıdır ama işçi sınıfının tüm toplumu etrafında kenetleyen sosyal ve tarihsel gücü bu bayramı tüm ezilenlerin sahiplendiği bir mücadele gününe dönüştürmüştür. Bu yönüyle 1 Mayıs sadece coğrafi değil toplumsal kapsayıcılığı ile de tek evrensel bayramdır. Ancak tabii ki 1 Mayıs bir işçi bayramıdır ve tüm 1 Mayıs alanlarında olduğu gibi Taksim için Mecidiyeköy'de ve Beşiktaş'ta toplananların da aralarında işçiler vardı. Bir dizi sendika bu alanlara çağrı yapmıştı. Ve istibdadın medyası ne kadar gizlemeye çalışırsa çalışsın istibdadın polisi işçilerin gözüne biber gazı sıkıyor, işçileri tartaklayıp gözaltına alıyordu.

Bir başka edebiyat daha var. Neymiş, 1 Mayıs'ı işçiler dışında herkes kutluyormuş, işçiler 1 Mayıs'ta çalışıyormuş... Burjuva medyasında sanki bir eleştiri yapıyormuş havasıyla "işçiler ekmeğinde 1 Mayıs'ta meydana çıkanların derdi başka" iması yapılıyor. Bu hikâyeyi anlatanların çoğu 1 Mayıs'ta işçileri zorla çalıştıran patronların kendisi aslında. O medya kuruluşları da işçi sömürsünde en başta gidiyor zaten. Bugün işçi sınıfının önemli bir kesimi 1 Mayıs'ı alanlarda kutlayamıyor çünkü patronlar zorunlu mesai dayatıyor. Bu işçilerin 1 Mayıs'ta çalışması "ekmeğinde olmalarından" değil örgütsüz olmalarından kaynaklanıyor. Ekmeğinde olmak 1 Mayıs'a gitmemek değildir; örgütlenmek, insanca çalışma koşulları ve geçinebilecek bir ücret için mücadele edip, haklarını söke söke almaktır!

Peki "1 Mayıs'ta işçiler çalışıyor" edebiyatı parçalayan istibdadın ve patronların kalemleri ekmeği için sendikaya üye olan işçiler patronun işten çıkarmalarıyla karşılaştığında, buna karşı direndiklerinde ise devletin polis ve jandarmasının baskısına uğradıklarında neredeler? Tabii ki ortadan kayboluveriyorlar. Ara ki bulasın! Bu kara propagandanın arka planında işçi sınıfından duyulan korku var. Sermayenin istibdadı işçi sınıfının gücünün farkında. Bu gücün alanlara inmesi, yollara düşmesi en büyük kabusları. İşçi de insan... Belki sanayide 1 Mayıs'ın efsanevi afişinde zincirleri kıran işçi gibi daha güçlü kollara sahip olabilir. Ama hiçbir işçinin biber gazına bağışıklığı da yok. Mesele kas gücü değil. Toplumsal bir gücün bahsediyoruz. Bu gücün en önünde de emekçi kadınlar var. Biber gazı sıkarsınız, copla dağıtırsınız, gözaltına alırsınız ama bunu topluma anlatamazsınız. İşçiler direnir, grev yasaklarını çöpe atar, barikatları aşar; işçilerin mücadelesi toplumu hem haklı hem de güçlü olanın etrafında kenetler...

Bu gerçek bizi işçi sınıfına güvenmeye ve işçi sınıfına dayanarak siyaset yapmaya yöneltmelidir. Çuvaldızı istibdada ve patronlara batırdıktan sonra bu noktada iğneyi biraz da kendimize batırmalıyız. İstibdadın ve patronların medyasının kara propagandasının bir diğer teması ise şu: 1 Mayıs solcuların eylemidir, işçilerse çoğunlukla sağ partileri destekliyor... Bu propagandanın aslında solda da epey bir alcısı olduğunu söyleyebiliriz. Burada sorun işçi sınıfının sağ partileri desteklemesi değil patron partilerini desteklemesidir. Sermaye düzeni siyasette hegemonyasını hem sağda hem solda patron partilerini hâkim kılarak sağlar. İşçinin AKP'ye oy vermesi sınıf bilincinin olmadığını gösterir. Bunun ilacı bir başka patron partisi CHP'ye oy vermek değildir. Bu durumdan çıkartılacak sonuç "işçi sınıfından bir şey olmaz" değildir. Çünkü işçi sınıfımızdan çok şey olur. Düzen siyasetinin seçimlerinde hangi partiye oy vermiş olursa olsunlar iş ve aş için birleşirler ve mesela metal işçilerinin yaptığı gibi istibdadın grev yasaklarını çöpe atarlar... Polonez işçileri gibi omuz omuza verip barikatları aşarlar, maden işçileri gibi Ankara'yı sarsarlar! Her durumda bunu örgütlü olarak yaparlar.

Devrimci sınıf siyasetinin görevi bu gücü açığa çıkarmak ve birleştirmektir. Bu anlamda Taksim yolunda işçiler vardı var olmasına ama barikatları aşacak örgütlü bir sınıf gücü buraya taşınmamıştı. Mesele bu gücü taşımaktır. Taksim işçi sınıfının tarihsel talebidir ve hakkıdır. Ancak bu otomatik olarak sınıfın söz konusu talebi sahiplenmesini ve onun için kavga etmesini sağlamıyor. Dost acı söyler. 364 gün sınıftan uzak CHP'nin eteklerinde özgürlük arayan bir sol, ne kadar radikal olursa olsun 365. günde işçi sınıfını Taksim'i özgürleştirmek için seferber edemez. İstibdad ve patron medyası her zaman kara propaganda yapacak. Peki işçi sınıfının sadece en geniş kesimleri değil örgütlü ve öncü grupları da dahil olmak üzere Taksim'i zorlayan kitleye baktığında ne gördü? Salt "Taksim iradesi" göstermek otomatik olarak sınıfın Taksim talebini sahiplenmesini sağlar mı? Taksim'i istibdada ve sermayeye karşı mücadeleden daha çok solun ve işçi hareketinin içine yönelik bir mücadelenin parçası haline getirmek bizi Taksim'e bir adım daha yaklaştırır mı? Bizi ilgilendirenler bunlardır.

İşçilerin münferit olarak var olması yetmez; sınıf örgütleriyle ve sınıf yönetimleriyle alanda olması gerekir. Sınıfın örgütlü iradesinin en somut ifadesi sendika kortejleriyle de değil fabrika ve işyeri kortejleriyle alanda olmaktadır. Yani sendika yöneticileri ve temsilcileri işçileri alana taşıyabiliyor mu? Sendika ve konfederasyon bürokrasilerinin 1 Mayıs alanlarını birbirinden ayırmalarının yanı sıra esas bu bağlamda da eleştirilmesi gerekir. Peki sosyalist siyasi partiler ve yapılar burada nerede duruyor? Alana hangi fabrikayı taşıyabildiniz? Taşımak kolay değil biliyoruz. Ama bunu dert ettiniz mi? Mesela iki sene önce Saraçhane 1 Mayıs'ında kaç fabrikanın korteji vardı alanda? Gelen fabrika kortejleri Taksim iradesiyle mi gelmişti yoksa 365 gün sınıf içinde mevzilenme, örgütlenme ve mücadele iradesiyle mi? Biz bu iradeyle 1 Mayıs'ta Gebze'deydik. Bu iradeyi büyütmek için 2 Mayıs'tan itibaren mücadeleye devam ediyoruz. Biliyoruz ki hürriyet işçilerle gelecek!

Sungur Savran Heykel

Heykeltraş olsaydım, yukarıdaki fotoğraftaki iki insanı aynen bu pozisyon-
da gösteren Rodin tarzı bir heykel yapar, kaidesine de “sol liberalizmin
Türkiye’ye 1 Mayıs hediyesi” yazardım.

Gençler çok şaşıracaktır. Devletin polisinin gösteri yapmak isteyen bir insanın
boğazına böyle sarılmasının sol liberalizmle ilişkisi nedir, anlamayacaktır. Büyük
ilgisi var. Ve bugün solda Devrimci İşçi Partisi’nin tek yeni ve gerçekçi strateji olarak
savunduğu devrimci sınıf politikasının nasıl haklı olduğunu gösteriyor. 12 Eylül’ün
hemen ardından 1984’ten itibaren, daha bütün sosyalist örgütler zindanlarda işkence
görürken pompalanan sol liberalizmin, nasıl bugüne kadar 40 yıldır solu tutsak aldı-
ğını, yanlış yola sürüklediğini gösteriyor.

Bunu anlamak için AKP’nin iktidara geldiği 2000’li yıllara dönmek gerekiyor.
Bugün kendisine solcu diyen aydınların ve gençlerin çok büyük bir bölümünün ülke-
nin en önemli sosyalist dergilerinden biri olarak kabul ettiği, eli kalem tutanların ço-
ğunun yazısını sayfalarında yayınlamaktan gurur duyduğu *Birikim* dergisi, 3 Kasım
2002 seçimlerinde AKP’nin hükümet kuracak çoğunluğa erişmesini “muhafazakâr
demokratik devrim” olarak alkışladı ve Türkiye’nin bu yoldan Avrupa Birliği’ne gi-
rebileceğini ve nihayet demokrasiye kavuşabileceğini savunmaya başladı. Bu safsa-
ta, en azından 2013 Gezi halk isyanına kadar devam etti.

Solda insanlar bunu yalnızca 12 Eylül 2010 referandumunda, başta *Birikim*’in
liberalleri olmak üzere sözde solda bulunan bir dizi çevre ve partinin “Yetmez ama
evet!” sloganı ile anıyor. Oysa mesele çok daha köklüdür. Bir anlık bir “taktik hatası”
değildir. O slogan ne kadar yüz kızartıcı olsa da, özellikle yargının AKP tarafından
sulta altına alınmasında ne kadar önemli bir rol oynamış olsa da, koca bir on yıllık
destek aslında çok daha derin bir harabiyet yaratmıştır. AKP’nin Gezi’den, Kobani
isyanından ve başarısız askerî darbe girişiminden geçerek kurduğu istibdada sol
liberalizmin devasa bir katkısı vardır.

2008 1 Mayıs’ında AKP, polisi Taksim’e çıkmak isteyenlerin üzerine yolladı.
DİSK’in (henüz Ankara’ya hicret etmeden önce) Şişli’de bulunan binasından sen-
dikalarla birlikte Taksim’e yürümek için toplananlar, aralarında DİP Girişimi yöne-
ticisi olarak şahsen biz de bulunmak üzere, polisin defalarca üzerimize sığıtıldığı gazın
acıyla yerlerde kıvrandık.

Olayın hemen ardından artık yayınlanmayan *Radikal* gazetesinin Pazar Eki’ne
11 Mayıs günü yayınlanmak üzere “Marksizmle Tartışma Çağrısı” başlıklı bir yazı
yolladık. *Radikal* İki olarak bilinen bu eke her hafta yazılar yazan sol liberalere mey-
dan okuduk, 1 Mayıs kutlamak isteyen işçilere, sendikacılara ve sosyalistlere eziyet
eden bir iktidarı “demokrasi havarisi” olarak göstermekten nasıl utanmadıklarını sor-
duk, onları tartışmaya çağırdık. Tarihin sol liberalizme armağanı olarak *Radikal*’in
internette bir arşivi yok. Ama arayan muhtemelen bulur. Kendine Marksist pozü-
ven bir dizi liberal yanıt vermeye kalktı. Sorulan sorulara cevap ver(e)meyen, incir
çekirdeğini doldurmaz yanıtlar.

2010’da Taksim Meydanı 1 Mayıs’a açıldı. O yıl (ve onu izleyen iki yıl) Taksim’in
kutlamalara açık olmasının anlamını tartışan yok. 2010 referandumuna dört ay kala
meydanın açılması solun büyük bölümünü AKP’ye destek vermeye ikna etmeye dö-
nüktü elbette. Politikanın p’sini anlayan bunu kavrar. Solun (Fransızların deyimiyle)
“kullanışlı budala”larını arkasına alan ve referandumda tarihinin en yüksek oy ora-
nına ulaşan AKP (yüzde 58) işi bitince biraz bekledi, 2013’te Taksim Meydanı’nı
“yayalaştırma” bahanesiyle gösterilere kapattı.

2013’te DİP artık kurulmuştu. Beşiktaş’a inen bulvarda en önde “Taksim Tahrir
olacak” pankartı ile yürüyen DİP, polisin gazlı saldırısıyla bütün kortejle birlikte dur-
duruldu. Bütün gün sokak kapmaca ile geçti. Ama kitle Taksim’e çıkamadı.

Ama 1 Haziran günü Taksim Tahrir olmuştu. Gezi halk isyanı, meydanı fethet-
mişti!

Ey liberaler! Solu, işçiye, emekçiye ve kendisine karşı kurulan istibdada destek
verme sefaletinin içine ittiniz. Ama en ufak bir özeleştiriyi yapmadınız. Biz ise hiç
bıkmadan sizin işçi sınıfına ve emekçi halka karşı işlediğiniz politik suçları teşhir
ettik ve etmeye devam edeceğiz. Şimdi hava dönüyor. Dünya ve Türkiye, sınıf poli-
tikasından başka hiçbir şeyin anlamının kalmayacağı bir döneme giriyor. Tarih peş-
nizi bırakmayacak. Suçumuz, insan hafızasının nisyamı sayesinde sonsuza kadar gizli
kalacak diye umutlanmayın hiç. Tarih sizi daima suçunuzla anacak.

Sizin heykeliniz bir utanç abidesi olacak.

Ara seçim tartışması vesilesiyle memleketimden düzen muhalefeti manzaraları

CHP, Türkiye’nin fiilen en büyük muhalefet partisi konumunda. Ayrıca son yerel seçimlerden de birinci parti olarak çıkarak bir iktidar alternatifine gelmiş durumda. Dolayısıyla da mevcut iktidarın değişmesini isteyenler için ilk başta ve en çok bakılan parti CHP. Biz CHP’yi bir düzen partisi olarak nitelendiriyoruz. Aynı zamanda onun bir sermaye partisi olduğunu söyleyerek sınıfsal karakterine işaret ediyoruz.

Düzen muhalefetinin iş düzeni korumaktır! Sermaye muhalefetinin iş sermayenin istediğini iktidarda tutmaktır!

Yani mevcut iktidarın ve düzenin değişmesini isteyen emekçi halka CHP’ye bakmayın, CHP’nin peşinden gitmeyin diyoruz. Çünkü bir düzen partisi muhalefette de olsa mevcut düzenin korunmasına öncelik verir. İktidar değişse bile düzen korunmalıdır. Tabii ki bu düzen sermaye düzenidir. Peki sermaye sınıfı mevcut iktidarın sürmesinden yana ise? İşte o zaman düzen muhalefeti, emekçi halk ne isterse istesin, kendi gücü ne olursa olsun o iktidarın değişmesinden de imtina eder.

Mühürsüz seçimlerinsineye çekilmesinde, Ekmeleddin’den Kılıçdaroğlu’na Erdoğan’ın karşısına hep Erdoğan’ın istediği adaylarla çıkılmasında, 19 Mart sürecinde olduğu gibi halkın istibdada karşı tepkisinin soğurulup düzen içi pazarlıklarda koz olarak kullanılmasında hep bunu gördük. Her seferinde yeni ve daha büyük bir hayal kırıklığı. Ve CHP, düzen muhalefeti olarak görevine devam ediyor. Demirtaş’tan İmamoğlu’na istibdadın siyasi davalarının hâkim ve savcısı Akın Gürlek’in Adalet Bakan olmasının ardından Özgür Özel son derece yüksek perdeden, yolsuzluk iddialarıyla ortaya çıktı. Bir hafta on gün ortalık çalkalandı. Sonra işin peşi bırakıldı. Tıpkı daha önce Kılıçdaroğlu’nun Man Adaları yolsuzluk belgeleriyle ortaya çıkıp sonra kulağının üstüne yatması gibi.

Ara seçim tartışması iktidarı sıkıştırmadı tam tersine muhalefeti söndürdü

Ardından Özgür Özel’in ara seçim çıkışı geldi. Nisan ayı boyunca ara seçim tartışıldı. Özgür Özel, Anayasa’nın 78. Maddesi’ne işaret ederek mecliste boşalan sekiz sandal-

ye için ara seçime gidilmesini teklif etti. İlgili maddedeki “ara seçim yapılır” ifadesini CHP zorunluluk olarak yorumlar-ken AKP-MHP tersi görüşteydi. Özgür Özel tüm muhalefet partilerini gezdi. Anayasa’nın 78. Maddesi’nde “üye tam sayısının yüzde 5’i” ifadesine atıfta bulunarak gerekirse 22 milletvekilini istifa ettirim dedi. Bu sefer de AKP kanadı Abdülkadir Selvi’ye bir köşe yazısı yazdırdı. AKP ve MHP bu istifaları mecliste kabul ettirmeyerek 30 sandalyenin boşalmasına engel olacaktı. Özgür Özel “Siz ara seçime gideceğinizi açıklayın, çeşitli çakallıklarla bunu engellemeyeceğinize söz verin, 50-55 milletvekilini istifa ettirmeyen namerttir” diye üst perdeden bir çıkış daha yaptı. Hem AKP hem de MHP en üst seviyeden ara seçim gündemde yok açıklaması yapınca bir kez daha, günlerce süren hararetli tartışma fişss diye söndürdü.

Özgür Özel’e sorular...

Özgür Özel bu çıkışla iktidarı köşeye sıkıştıracağını düşünürken, milletvekilleri istifa etse dahi ara seçimi dayatamayacağını bilmiyor muydu? Ortalama akıllı bir insan ancak karşısındaki isterse gerçekleştirebilecek bir senaryo üzerinden muhatabını köşeye sıkıştırabileceğini düşünür mü? Hadi diyelim AKP ve MHP tamam dedi ara seçim yapıldı. Sadece boşalan sandalyeler için seçim yapılacağına göre, (yani çoğunlukla istifa eden CHP’li milletvekillerinin yerine tekrar seçim yapılacağı) meclis aritmetiğinin iktidar aleyhine değişmeyeceği hatta iktidarın bazı CHP’liler yerine kendi milletvekili sayısını arttırabileceği belli değil mi?

Özgür Özel’e bakılırsa meclis aritmetiği değişmese dahi Cumhuriyet İttifakı ara seçimde yenilirse siyasi olarak sıkıştırmış. Bu palavraları yutan var mı? Zaten Cumhuriyet İttifakı 2024 yerel seçimlerinde yenilmedi mi? CHP yerel seçimlerden birinci parti olarak çıkmadı mı? Cumhuriyet İttifakı’nın hezimete uğra-

dığı yerel seçimlerden sonra Özgür Özel ne yaptı? Şimdi ekonomiyi düzeltme zamanı diyerek Mehmet Şimşek’in işçi düşmanı Orta Vadeli Programı’na zımnen destek verdi. Normalleşme süreci başlatarak, köşeye sıkışan Erdoğan ve Cumhuriyet İttifakı’na yeniden hücum etmek üzere toparlanma imkânı tanıdı. Sonrası malum. CHP’nin Cumhurbaşkanı adayı Ekrem İmamoğlu Silivri’de... Diğer muhtemel adayı Mansur Yavaş ise soruşturmalarda adım adım kuşatılıyor. Özgür Özel herhalde ara seçim yapıp bu isimleri milletvekili seçtirerek dokunulmazlık zırhına kavuşturmayı düşünmüyordur. Eğer böyle bir düşüncesi olsaydı ara seçim planları yapmadan evvel Anayasa Mahkemesi kararlarına rağmen hapiste tutulan TİP Hatay Milletvekili Can Atalay’ı tahliye ettirip meclise sokmakla uğraşması gerekirdi.

Çok geç olmadan düzen muhalefetinden kopun!

Ya ahmakça bir planla ya da düpedüz halkı “sert bir muhalefet yapılıyor” görüntüsü vererek kandırıp oyalayan bir siyasetle karşı karşıyayız. Aslına bakılırsa her ikisi de aynı kapıya çıkıyor. Sermayenin düzen muhalefeti! Ecevitlerden Baykallara Kılıçdaroğullardan Özellere hep aynı filmi izlettiriyorlar. İşin en kötüsü de düzen muhalefeti-
nin düzenbazlıklarını teşhir etmekle ve ahmakça oyunlarına düşmemekle mükellef olması gereken sosyalistlerimiz ne yaptılar? Meclisin içinde ya da dışında fark etmeksizin “hep destek tam destek” diyerek Özgür Özel’in arkasında durdular. Sonuç Akın Gürlek davası söndü gitti, ara seçim planları buharlaşıp uçtu... Erdoğan 2027 sonbaharında erken seçim için seçim startını verdi... Düzen muhalefetinden derhal kopulmaz, sermayeden ve emperyalizmden bağımsız bir işçi sınıfı siyaseti odağı inşa edilmezse bir kez daha atı alanlar Üsküdar’ı geçecekler.

Gülistan Doku cinayeti: İstibdadın yalanları, kadınların ve bir coğrafyanın gerçekleri

Emekçi halkın hafızasına faili bulunamayan bir kadın cinayeti olarak kazınan Gülistan Doku davasında sır perdesi aralanıyor. Gülistan Doku'nun ailesi olayın aydınlatılması için tek başına çaba göstermiş, devletin bu olayın üzerine gitmesi için 6 yıl boyunca kamuoyunda sesini yükseltmeye devam etmişti. Geçtiğimiz günlerdeki gelişmeler ışığında toplamda 15 kişi gözaltına alındı. "Delil karartma" iddialarıyla hakkında soruşturma başlatılan baş şüpheliler eski Tunceli Valisi aynı zamanda 2017'de Tunceli Belediyesine kayyım olarak atanan Tuncay Sonel ve Sonel'in oğlu Mustafa Türkey Sonel de dahil 10 kişi tutuklandı.

Ne olmuştu?

5 Ocak 2020'de, Munzur Üniversitesinde öğrenci olan Gülistan Doku'nun KYK yurduna dönmemesi üzerine yakınları kayıp başvurusunda bulundu ve durum polise bildirildi. Mobese kayıtları incelendiği halde 5 Ocak günü bindiği minibüsle nereye gittiği tespit edilemeyen Doku, o günden bu yana hâlâ bulunamadı. O günlerde sürekli "intihtar" ihtimalini gündemde tutan vali-

lik, jandarma ve emniyet üçlüsü Uzunçayır Baraj Gölü üzerindeki Dinar Köprüsü çevresinde uzun bir süre boyunca arama çalışmalarına devam etti, ancak sonuç alınmadı.

Şüphelilerin üzerine gidilmesi gerekirken ailenin avukatı Ali Çimen'e soruşturmanın gizliliğini ihlalden soruşturma açıldı. 2020 yılının sonlarında medyaya konuşan Aygül Doku, eski Tunceli Valisi Tuncay Sonel tarafından gönderildiğini söyleyen valilik çalışanı Ferhat Güven ve Tunceli İŞkur Müdürü Özdemir Aktaş tarafından 5 Mayıs 2020 tarihinde üstü kapalı bir şekilde tehdit edildiğini açıkladı.

İki sene boyunca cinayetin karanlıkta kalması üzerine aile 2022 yılında Tunceli Adliyesi önünde oturma eylemi gerçekleştirdi, yine aynı yıl Ankara'da Adalet Bakanlığı ile görüşmek için çaba gösterdi ancak talepleri reddedildi. HDP'nin meclise taşıdığı araştırma önergesi de AKP-MHP oylarıyla reddedildi.

Yıllar sonra ortaya çıkan gerçekler: Devletin organize hasıraltı operasyonu

Aradan 6 yıl geçti. Yeni ka-

mera kayıtları dosyaya eklendi, gizli tanık ifadeleri alındı ve olayın sırrı su yüzüne çıkmaya başladı. Gizli tanık ifadesine göre; Gülistan Doku, dönemin Tunceli Valisi Tuncay Sonel'in oğlu Mustafa Türkey Sonel tarafından tecavüze uğramış, Doku'nun hamile kaldığını öğrenmesi üzerine Mustafa Türkey Sonel tarafından öldürülmüş ve cansız bedeni bulunamayacak bir şekilde gömülmüştü. Henüz kaybolmadan önce, 31 Ocak 2019 günü Gülistan Doku'nun bu hamilelikten kaynaklı olarak gittiği Tunceli Devlet Hastanesindeki hasta kaydının başhekimin bilgisi dahilinde silindiği ortaya çıktı. Gizli tanık ifadesinde Tuncay Sonel'in koruma polisinin Dersim'deki bir korucu eşliğinde Gülistan Doku'yu gömdüğü iddia edildi. İfadede belirtilen alanda yapılan çalışmalarda sonradan taşındığı anlaşılan bir mezar çukuru bulundu.

Gülistan Doku ne ilk ne de son

Kadın cinayetleri ve politik cinayetler Dersim halkına yabancı değil. Delil karartmalar, faili meçhuller ve zaman aşımına uğ-

rayan davaları da en iyi Dersim ve benzer Kürt illerinde evine ateş düşen aileler bilir. Doku cinayetinin ilk günlerinden itibaren Dersim'deki kadın örgütleri başta olmak üzere demokratik kitle örgütleri ve siyasi partiler sayısız eylem gerçekleştirmiş ancak devlet kayıtsız kalmıştır. Belediye kayyım atanırken gösterilen keyfilik, o coğrafyanın insanları ölürken de aynı sorumsuzlukla devam etmiştir. Gülistan Doku ne ilk ne de son olacaktır.

Sorun burjuvazinin kirli siyaseti, çözüm sınıf mücadelesi

Gülistan Doku'nun iktidarın iç kavgalarında kullanılan bir tehdit kartı veya siyasi yargı operasyonlarıyla itibarı yerle bir olan Adalet Bakanlığı'nın bir reklam çalışması olmasına izin verilmemelidir. Önlenmeyen, hatta karartılan cinayetlere karşı yapıl-

ması gereken; tıpkı Doku ailesinin yaptığı gibi, emekçi halkın çıkarlarını koruyan hukukçuların, siyasi partilerin ve demokratik kitle örgütlerinin gerçeklerin peşini bırakmadan sorumluların ortaya çıkarılması ve cezalandırılması için mücadele etmesidir. Bu cinayetlerin önüne geçebilmek için yapılması gereken ise kadınların kendilerini koruyacak öz savunma örgütlenmeleri kurmasıdır. Aynı zamanda Türk ve Kürt emekçileri omuz omuza bu cinayetin bir kez daha gözler önüne serdiği ezilen halkların gerçekliği ile yüzleşmeli, burjuvazinin çıkarlarının devletin bu coğrafyalardaki politikasının asıl belirleyicisi olduğunu görmelidir. En nihayetinde adaletin yerini gerçekten bulması, tıpkı emekçi halkın hürriyetine kavuşması gibi ancak ve ancak burjuvaziyi ve onun düzenini karşısına alan devrimci bir sınıf siyaseti ile mümkündür.

Dersim Tertelesi: Unutmadık, affetmedik, vazgeçmedik!

4 Mayıs, Dersimlilerin "Kara Gün" ya da "Roca Şaye" olarak andıkları katliam kararının Bakanlar Kurulu'ndan geçtiği gündür. Tertele, Dersimlilerin hayatında kırım, soykırım anlamına gelen Kırmancık kelimesidir. Bu yıl Dersim Tertelesi'nin (soykırım) 89. yıl dönümü. 4 Mayıs nedeniyle Dersimliler buldukları yerlerde saat 19:37-38'de anmalar gerçekleştiriyor. 4 Mayıs Dersim Tertelesi Günü'nde ölümler ve kayıplar için dua ediliyor, onların anısına mum yakılıp anmalar yapılıyor.

"Köyleri tahrip etmek lüzumlu görülmüştür"

4 Mayıs 1937'de 2884 sayılı ve 25.12.1935 tarih-

li Tunceli Kanunu çerçevesinde "Tunceli Tenkil Harekâtı" adı altında Bakanlar Kurulu tarafından Dersim halkına yönelik toplu imha kararı alındı. "Gayet Gizlidir" ibareli yarım sayfadan oluşan bu kararın özeti şöyledir: "Sadece taarruz hareketiyle ilerlemekle iktifa ettikçe isyan ocakları daimi olarak yerinde bırakılmış olur. Bunun içindir ki, silah kullanmış olanları ve kullananları yerinde ve sonuna kadar zarar vermeyecek hale getirmek, köyleri tamamen tahrip etmek ve aileleri uzaklaştırmak lüzumlu görülmüştür." Bu kararname ile Dersim'e

Askeri operasyonlar 1938 yılı boyunca devam

etti ve on binlerce Dersimli katledildi. Katliam sırasında yüzlerce köy boşaltılıp yakıldı. Operasyonlar sonrasında yüzlerce kız çocuğu zorunlu sürgünlerle yurtlarından edildi. Kabul etmeyenler öldü veya öldürüldü. Dersim adeta insansız bırakıldı. Resmî raporlara göre; 13 bin 806 kişi öldürülmüş, 11 bin 818 kişi de sürgün edilmiştir. Gerçek sayılar ise kat be kat fazladır.

Dersimlilerin yaşam koşulları, alanları, nüfusu yok edildi

Evler, köyler, ormanlar ve ekinlerin neden ve nasıl yakılacağı Jandarma Umumi Komutanlığı'nın belgelerinde mevcuttur. Toplumun köklerinden, kültürü, inancı ve dilinden koparılması, ailelerin parçalanması, birbirine ulaşmayacak şekilde sürgün edilerek zorunlu iskana tabi tutulması hem devlet arşivlerinde

hem de tanık anlatımlarıyla belgelenmiştir.

Özellikle kız çocuklarının ailelerinden zorla alınarak, Türk ve Müslüman ailelere (asker / sivil bürokratlara) verilip İslamlaştırılması ve Türkleştirilmesi politikası Dersim'in Kayıp Kızları çalışmasıyla belgelenmiştir.

Yeni katliamları engellemenin yolu örgütlü mücadeleden geçiyor

Koçgiri'den Dersim'e, Maraş'tan Sivas'a ve Gazi'ye kadar yaşanan Alevi katliamları yenilerinin yaşanmasına cesaret vermiştir. Bugün de Suriye'de Türkiye'nin desteklediği tekkirici ve mezhepçi katiller Alevilere saldırmakla katliam yapmak-

tadır.

Bu sermaye düzeninde; ezilen ve sömürülen, ayrımcılığa uğrayan, inançları, kültürleri yok sayılan halkların örgütlü mücadelesi olmadan kurtuluş olmaz. Katliamlara dur demenin yolu örgütlü mücadeleden geçer.

Arşivler açılın!

Dersim ismi iade edil-sin!

Dersim halkından özür dilensin!

Sürgünler, kayıplar ve evlatlık alınan çocukların listesi açıklansın!

Seyit Rıza ve arkadaşlarının mezar yerleri açıklansın!

Dersim'deki doğayı taltan projeleri iptal edilsin!

Dersim Tertelesini unutmadık: Hürriyet mücadelemiz zalimlere dert olsun!

Dersim Dernekleri Federasyonu (DEDEF), Avrupa Demokratik Dersim Birlikleri Federasyonu (ADEF) ve Dersim Araştırma Merkezi (DAM)'nin birlikte düzenlediği 4 Mayıs Dersim Tertelesi anma etkinliği ve

basın açıklaması Kadıköy Rıhtım'da gerçekleştirildi. Devrimci İşçi Partisi olarak, "Unutmadık affetmedik vazgeçmedik!" diyerek bu katliamın sadece Dersim halkı için değil bu toprakların tüm işçileri, emekçileri, ezilenleri için

Roza Şae/Kara Gün olarak hatırlanması gerektiği düşüncesiyle biz de anmada yerimizi aldık.

1937-38'de Dersim katliamında yitirilen canlar için saygı duruşu ile başlayan anma etkinliği; ardından yapılan

konuşmalar, okunan şiirler ve yakılan ağıtlarla devam etti. Anma, yitirilen canlar için denize karafil bırakılması ile son buldu.

*Hiçbir şeyi unutmadık!
Hiçbir şeyi affetmedik!
Mücadeleden asla vazgeçmedik!*

Armağan Tulun

1 Mayıs'tan NATO zirvesine: NATO'dan çık, NATO'yu yık!

1 Mayıs'a giderken afişlerimiz, bildirilerimiz "NATO'dan çık! NATO'yu yık!" yazdı. 1 Mayıs günü "NATO'dan çık! NATO'yu yık!" diyerek yürüdük. Neden? Çünkü 1 Mayıs tüm dünyada savaşların gölgesinde, emperyalist barbarlık tehdidi altında kutlandı. Dünyanın en büyük ve en kanlı terör örgütü olarak NATO, yeni bir dünya savaşı ile dünyanın böylesine bir yok oluşa sürüklenmesinin baş müsebbibidir. Dahası işçi sınıfının da emekçi halkın da kanlısıdır. Elinde 1 Mayıs 1977'de katledilen işçilerin, Maraş'ta, Çorum'da, Sivas'ta katledilen Alevilerin, emekçilerin, devrimcilerin kanı vardır. İşte bu nedenle, 1 Mayıs meydanlarını NATO'ya ve emperyalizme karşı mücadelenin sesinin yükseltildiği alanlara çevirmek için, "NATO'dan çık! NATO'yu yık!" diyerek yürüdük!

Özellikle 2022'de NATO'nun Rusya'ya karşı başlatığı vekalet savaşından sonra sık sık öne çıkardığımız bu sloganın, bu yıl özel bir anlamı daha var. 7-8 Temmuz'da NATO zirvesi Ankara'da Beştepe'de toplanacak. "Güvenlik" ve "savunma" kelimeleri ile kendisini kamufle etmeye çalışan emperyalizmin bu savaş ve terör örgütünün liderleri bu ülkenin başkentinde bir araya gelecek. Muhtemelen Trump üye ülkelerin silahlanma harcamalarının yetersizliğinden şikâyet edecek, İran'a karşı yürüttüğü savaşta destek görmediklerinden dem vuracak, daha fazla silahlanma, daha büyük savaş bütçeleri, yeni savaş cepheleri için daha fazla kaynak sağlanması gibi konular konuşulacak ve sonuç; tüm dünyanın emekçilerinin omuzlarına yüklenecek yeni yükler ile ödeyecekleri yeni bedeller olacak.

Temmuz ayında Ankara'da yapılacak zirve, herhangi bir uluslararası toplantı değildir. ABD emperyalizmi başta olmak üzere emperyalizmin savaşlarının çıkarı için zirve toplanacak ve Türkiye'nin hâkim sınıfları da masada kendi pazarlıklarının, kendi bölgesel hesaplarının peşine düşecektir. O masada, işçi sınıfının çıkarına bir şey olmayacaktır. O masada, soykırımcı İsrail'in zulmüne karşı direnen Filistin halkının çıkarına bir şey olmayacaktır. O masada, ABD'nin İran'da bile isteye hedef aldığı okulda öldürülen kız çocuklarının adı anılmayacaktır. O masadan, Batı Asya (Ortadoğu) için de dünyanın başka bir coğrafyası için de barış umudu yükselmeyecektir. Yükselmez.

NATO, Filistin halkına düşmandır. Çünkü İsrail'i koruyan, ABD başta olmak üzere emperyalist sistemin askeri omurgasıdır. NATO, Batı Asya halklarına düşmandır, bölgeyi üslerle, radarlarla, savaş gemileriyle, yerleştiği nükleer başlıklarla ve direkt füzelerle, bombalarla kuşatan düzenin kendisidir. Türkiye'de sahip olduğu üslerle, mevcut ve yeni kurulması planlanan karargâhlarla, Türkiye'yi de tüm bu suçlara ortak eden bir savaş örgütüdür. Ama sadece Türkiye'yi bölgede işlediği suçlara ortak etmemiş, aynı zamanda 15 Temmuz'da meclisi bombalayan uçaklara yakıt, İncirlik'ten kalkan uçaklarla sağlamıştır. Türkiye'nin Temmuz ayında NATO zirvesine ev sahipliği yapacak olması, bu millet için bir utanç vesilesidir. NATO zirvesine giderken işçi sınıfı siyasetinin sözü bellidir: **Türkiye NATO'dan çıksın! İncirlik ve Kürecik başta olmak üzere üsler kapatılsın!**

Bütün dünyada işçi sınıfının çıkarı ortaktır. Ve NATO yalnızca Türkiye işçi sınıfının ve emekçi halkının değil, sadece Batı Asya'nın işçi ve emekçilerinin değil, sadece Filistin halkının değil, tüm dünyanın işçilerinin ve ezilenlerinin düşmanıdır. Tüm dünya halklarının başına bela edilmiş bir savaş örgütüdür. Emperyalizmin savaş çıkışlarının karşısında işçi sınıfı enternasyonalizminin ve halklarının kardeşliğinin sesi yükselmeli ve hep bir ağızdan haykırmalıdır: **NATO'yu yık!** Çünkü tüm dünyada barışın yolu, NATO'nun ve emperyalizmin yenilgisinden geçer. O nedenle Türkiye'nin NATO'dan çıkması yetmez, NATO'nun tarihin çöplüğüne gönderilmesi gerekir!

1 Mayıs'ta Devrimci İşçi Partisi'nin, fabrika fabrika meydanları dolduran öncü mücadeleciler metal işçilerinin kortejlerinden yükselen "NATO'dan çık! NATO'yu yık!" sloganı bugün her zamankinden daha da günceldir, doğrudur ve tek gerçek doğrultudur. Temmuz ayında Ankara'da bu kanlı savaş örgütü toplanacaksa, işçi sınıfının ve sınıf siyasetinin cevabı da bu olacaktır:

NATO'dan çık! NATO'yu yık!

6 Mayıs'ta yeniden haykırıyoruz:

Emperyalizme, Siyonizme ve istibdada karşı Deniz olacağız, Hüseyin olacağız, Yusuf olacağız!

Bundan tam 54 yıl önce 6 Mayıs 1972'de Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan 12 Mart askerî darbesinin ardından idam edildiler. Darbenin güdümlü mahkemeleri bu kararı verirken meclisteki burjuva partilerinin milletvekillerinin de onayını aldılar. 1968 öğrenci hareketinin başını çeken bu üç önder arkalarında bugün de örnek alınması gereken, devrime adanmış hayatlar bıraktılar. Kararlı duruşları ve son ana kadar verdikleri mücadele ile gençliğin ve emekçi halkın hafızasında bir daha yok olmamak üzere yer edindiler.

Denizlerin yolu: Reformizme karşı devrimci mücadele

Denizlerin mücadeleye atıldığı 60'lı yıllar işçi sınıfının ve gençliğin mücadelesinin yükselişe geçtiği yıllardı. 1961'de yüz bin işçinin Saraçhane mitinginde grev hakkını talep etmesi, 1963'te Kavel grevi ile grev hakkının kazanılması ve bu yükselen sınıf mücadelesinin bir sonucu olarak DİSK'in 1967'de kurulması 60'lı yıllara işçi sınıfının damgasını vurmasına yol açmıştı. Yine 1961'de Türkiye İşçi Partisi (TİP) 12 sendikacı tarafından kurulmuş ve 1965 genel seçimlerinde meclise 15 milletvekili sokmayı başarmıştı. TİP'in yakaladığı bu ivme sosyalistler içerisinde düzenin seçimler ve parlamenter mücadele aracılığıyla değişebileceğini öngören reformist yanlısamlara yol açtı. İşte Denizler TİP'in reformizmine karşı bu düzenin ancak devrimle değişebileceğini savunarak mücadeleye atılmışlardı. Onlar müca-

deleyi lafla değil eylemle yapmayı seçtiler.

Denizlerin yolu: Anti-emperyalizm ve halkların kardeşliği

1968 kuşağı ve onun önderlerinden olan Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan emperyalizme karşı kahramanca mücadele ettiler. 6. Filo'nun denize dökülmesi, Vietnam Kasabı lakaplı ABD Büyükelçisi Komer'in arabasının yakılması gibi birçok eylemin içinde yer aldılar. Denizler anti-emperyalist mücadeleyi yükseltirken aynı zamanda emperyalizmin yerli işbirlikçilerine karşı da mücadeleyi yükseltiyorlardı. Burjuva milliyetçiliğine asla prim vermediler. Silahlı mücadeleyi seçtiklerinde eğitim almak için Filistin'e gittiler ve Siyonizme karşı Filistin halkıyla enternasyonalist bir dayanışma içinde mücadeleye hazırlandılar. Darağacındaki son sözleri de bu mücadele pratikleriyle uyumlu olarak "Kahrolsun emperyalizm, yaşasın Türk ve Kürt halklarının bağımsızlık mücadelesi! Yaşasın işçiler ve köylüler!" olmuştu.

Denizlerin mirası: Siyonizme, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı amansız mücadele!

Bugün üçüncü dünya savaşı ufukta

belirmiş durumda. Bugün de emperyalizm ve Siyonizm coğrafyamızda katliamlara soykırımlara girişerek kuşatmasını genişletiyor. Emperyalizm ve Siyonizm Filistin'de, Yemen'de, İran'da, Lübnan'da her gün kan dökmeye devam ediyor. Emperyalizmin ve Siyonizmin attığı her adım halklara ve işçi sınıfına kan ve gözyaşı olarak geri dönüyor. Bütün

bunlar yaşanırken ülkemizde NATO ve Amerikan üsleri varlığını koruyor. Bu da yetmezmiş gibi NATO'nun İstanbul boğazında yeni bir komutanlık ve Adana'da da yeni bir karargâh kuracağı açıklanıyor. O halde biz de Denizlerin mücadelesini yaşatmaya devam edeceğiz.

6 Mayıs biz devrimci gençler için sadece bir anma günü olmayacak. Her 6 Mayıs'ta istibdada, emperyalizme ve kapitalizme karşı mücadelemizi daha da güçlendireceğiz. Onların inandıkları bu uğurda attıkları her adım bize yıllar geçse dahi ilham olmaya, yol göstermeye ve mücadele enerjimizin temeli olmaya devam edecek. Onların bize bıraktığı miras ile kampüslerde var olacağız, onların bize bıraktığı miras ile faşizmi döktüğü kanda boğacağız, onların bize bıraktığı miras ile işçi sınıfının yanında saf tutacağız. Siyonistlerin saldırdığı her yaşam alanında, istibdadın işçi sınıfını her sindirme girişiminde, emperyalizmin varlık gösterdiği her coğrafyada Deniz olacağız, Hüseyin olacağız, Yusuf olacağız!

Devrimci İşçi Partili Öğrenciler

Nekbe: 78 yıldır süren felaket!

Nekbe (Arapça "felaket"), 1948 yılında İsrail'i doğuran gelişmeler sırasında Filistin halkının maruz kaldığı kitlesel yerinden edilme ve yıkımı ifade eder. Bu süreçte yaklaşık 700 bin Filistinli, köylerinden ve şehirlerinden zorla çıkarılmış, yüzlerce yerleşim yeri sistematik biçimde boşaltılmış ve büyük ölçüde yok edilmiştir. Fakat Nekbe, yalnızca geçmişte yaşanmış bir vahşet değildir. Zorunlu göç, mülksüzleştirme ve Filistin halkının topraklarına geri dönüş hakkının (avdet hakkı) engellenmesi bugün de farklı biçimlerde sürüyor. Bu nedenle Nekbe, anılacak ve kınanacak tarihsel bir olay olmanın ötesinde, Filistin halkının kolektif hafızasında canlı bir deneyim ve devam eden bir süreçtir. Gayri-meşru bir devlet olan İsrail, 1948'den bu yana Filistin halkına her gün yeni felaketler yaşatmaktadır.

Nekbe, iki ulusun çatıştığı ve birinin galip geldiği bir olay değildir. Önce Birleşik Krallık, sonra da ABD emperyalizminin desteklediği yerleşimci sömürgeci, işgalci bir gücün Filistin halkına yönelik mezalimidir. İsrail'in kuruluşu ve genişlemesi, emperyalist güçlerin Batı Asya üzerindeki stratejik hesaplarıyla ilgilidir. Dolayısıyla Filistin halkının haklı mücadelesi, hem bir ulusal kurtuluş hem de emperyalizme karşı direniş mücadelesidir.

Siyonist haydutluk berdevam: İsrail Sumud'a saldırdı

"Sumud" kelimesi Arapçada "direnme, sebat etme" anlamına gelir ve Filistin mücadelesinin önemli kavramlarından. Dünyanın dört bir yanından insanların binbir zorlukla temin ettikleri teknelerle Gazze'ye yönelik İsrail ablukasını delme ve bölgeye yardım malzemesi ulaştırma amacı taşıyan deniz filoları son dönemde bu adı kullanıyor. Bu tür filolar, geçmişte de farklı isimlerle organize edilmiş ve çoğu zaman uluslararası sularda müdahalelere maruz kalmıştı. İsrail'in saldırarak mürettebatından 10 kişiyi katlettiği Mavi Marmara gemisi de bu tür bir filonun parçasıydı.

Geçtiğimiz ay yola çıkan yeni filo, henüz uluslararası sularda seyir halindeyken, Girit Adası açıklarında İsrail'in saldırısına uğradı. Gemiler Siyonist donanma tarafından gasbedildi. Eylemciler Aşdod Limanı'na kaçırıldı. Bu saldırı, hem İsrail'in barbar bir işgal devleti olduğunun hem de emperyalistlerin bir aparatı olan uluslararası hukukun bu soykırımcı rejimin eylemleri söz konusu olduğunda tamamen işe yaramaz olduğunun yeni bir kanıtıdır. İsrail'in Filistin'deki abluka, soykırım ve işgali, Lübnan ve Suriye'deki işgalleri ve İran'a yönelik gayri-meşru saldırıları ile

filoya yönelik korsanlığı emperyalistlerce onaylanmış ve desteklenmiş hareketlerdir.

16 Mayıs'ta eylem!

Nekbe'nin yıldönümünde Siyonist İsrail'i ve işbirlikçilerini lanetlemek için sokakta olacağız. Devrimci İşçi Partisi ve Emperyalizme ve Siyonizme Karşı Filistin Dostları Hareketi, Filistin Eylem Komitesi'nin çağrısıyla 16 Mayıs Cumartesi günü saat 17.00'de Sirkeci Büyük Postane önünden başlayan yürüyüşte olacak. Gelin düşmana karşı ne bizim ne Filistin halkının teslim olmayacağını hep beraber haykıralım!

Dünyanın dört bir yanında 1 Mayıs

Bu sene de dünyanın dört bir yanında işçi sınıfı, 1 Mayıs'ta sokaklara çıkarak mücadele bayrağını yükseltti. Birçok ülkede bu yılki 1 Mayıs eylemlerine, işçi sınıfının taleplerinin yanı sıra Filistin ile dayanışma ve ABD emperyalizmi ile İsrail Siyonizmini telin damgasını vurdu. Dünya işçi sınıfının devasa bölüklerinin Filistin bayraklarıyla sergilediği görüntü, işçiler olarak kurtuluşumuzun emperyalizmin ve Siyonizmin yenilgisinden geçtiğini bir kez daha hatırlattı.

Küba 1 Mayıs'ta: İşçi devletini savunmak için milyonlar sokakta!

Küba'da milyonların sokakları doldurduğu 1 Mayıs'ta, Amerikan emperyalizminin kuşatması altında olan işçi devletini savunma vurgusu öne çıktı. Kitleler, Küba devriminin tarihsel önderi Fidel Castro'nun resimleri, Küba bayrakları ve gerekirse ABD emperyalizmine karşı silahla direnme çağrısıyla yürüyerek emperyalizme meydan okudu.

Japonya'da emperyalizmin işbirlikçileri hedefledi!

Japonya'nın başkenti Tokyo'da çeşitli 1 Mayıs eylemleri düzenlendi ve bunlardan biri Başbakan Takaichi'nin ofisi önünde yapıldı. Eyleme katılan işçiler bina girişine yakın bir noktada toplanarak pankartlar taşıdı ve hükümete karşı sloganlar attı. Eylem yoğun polis ablukası altında gerçekleşti. Gösteri sırasında "Başbakan Takaichi, savaşı destekleme", "İran'daki savaşı destekleme", "Gazze'deki katliamı destekleme" sloganları atıldı ve Japonya'nın ABD'nin kuklası olarak hareket etmesi kınandı.

Finlandiya'da NATO karşıtlığı büyüyor

Yakın zamanda NATO üyesi olan Finlandiya'da, son dönemde NATO karşıtı pankartlarla yürüyen neredeyse sadece kardeş örgütümüz MTL (Marksist İşçi Birliği) iken, bu yıl daha fazla parti NATO karşıtı sloganlar taşıdı. Filistin bloğu da belirgin şekilde büyümüştü; katılımın bin kişinin üzerinde olduğu görüldü. Bu yıl kardeş örgütümüz MTL, bir dizi başka devrimci grupla yan yana, anti-emperyalizm teması altında ortak bir açıklama yayımladı ve 1 Mayıs'ta da ortak bir cephe olarak birlikte yürüdü.

Filipinler'de Amerika'ya karşı öfke dile getirildi!

Filipinler'in başkenti Manila'da da işçi sınıfı 1 Mayıs'ta sokaklara akın etti. Eylemlerde ücretlerin artırılması ve vergilerin düşürülmesi talepleri dile getirildi. ABD'nin İran'a karşı başlattığı savaş lanetlendi. ABD Büyükelçiliği önünde de gösteriler yapıldı ve ABD karşıtı anti-emperyalist sloganlar atıldı. Eylemlerde, "Ne üs, ne asker, ne savaş tabikati, ABD öncülüğündeki savaflara diren!" yazılı döviz ve pankartlar taşıdı.

Bangladeş işçi sınıfı meydanları doldurdu!

İşçi sınıfının devasa bir büyüklükte olduğu Bangladeş'in başkenti Dakka'da işçiler 1 Mayıs için mitingler düzenledi. Başkentin önemli noktalarından geçen yürüyüş, farklı sektörlerden işçilerin, sendikaların ve halkın kitlesel katılımıyla gerçekleşti. Eylemlerde, kayıt dışı sektörlerden büyük fabrikalara kadar tüm alanlarda emek sömürsünün sürdürüldüğü, asgari ücretin bile güvence altına alınmadığı ve patronların işçi haklarını tırpanladığı vurgulandı.

Güney Kore işçileri Filistin'in yanında!

Güney Kore'de binlerce kişi, 1 Mayıs'ta Seul'deki Gwanghwamun Meydanı'nda toplu sözleşme ve işçi hakları çağrısıyla düzenlenen büyük işçi mitingi için bir araya geldi. Mitingde yapılan konuşmalarda Kore Sendikalar Konfederasyonu, Amerikan emperyalizminin ve İsrail Siyonizminin saldırganlığına maruz kalan İranlı ve Filistinli işçilerle ve bu ülkelerin halklarıyla dayanışma çağrısı yaptı. Sınıf dayanışmasının anti-emperyalizmle bağının kurulmasının ve Batı Asya'daki (Ortadoğu) ABD ve İsrail saldırganlığına karşı çıkmanın önemini vurguladı.

Fransa'da ve İtalya'da sendikaların önderliğinde yüzbinler yürüdü

Avrupa'nın çeşitli ülkeleri, etkileyici 1 Mayıs eylemlerine şahitlik etti. Son on yılda Avrupa'da işçi sınıfı eylemlerinin en büyük merkezlerinden biri haline gelen Fransa'da, CGT başta olmak üzere işçi sendikaları konfederasyonlarının düzenlediği yürüyüşlere ülke çapında 300 bin kişi katıldı. Son dönemde, özellikle Filistin'e destek eylemlerinin dikkat çekici bir kitleselliğe ulaştığı İtalya'da ise bu siyasî hava 1 Mayıs'a da taşındı. On binlerin yürüdüğü başkent Roma'da özellikle Filistin ve Lübnan bayrakları korteje damga vurdu, İtalyan gençliği anti-emperyalist ve anti-Siyonist enerjisini 1 Mayıs'a da taşıdı.

ABD'de çok sayıda şehirde 1 Mayıs gösterileri gerçekleşti

Bu yıl ABD'de 1 Mayıs, alışılmışın dışında pek çok küçük şehre yayıldı. New York, Şikago, Los Angeles gibi büyük şehirlerin yanı sıra ülkenin diğer kısımlarına da işçi eylemlerinin yayılması alışıldık manzarayı olumlu yönde değiştirdi. San Francisco Havalimanı'nda ise işçiler 1 Mayıs'ı grev nöbetinde idrak etti. Polis saldırısı sonrasında grev nöbetindeki iki işçi gözaltına alındı.

Rusya: İşçi düşmanı reformlara karşı mücadele

Rusya'nın dört bir yanından gelen 1 Mayıs yürüyüş ve eylem haberleri, işçi sınıfının kendi mücadele gününe sahip çıkmaya devam ettiğini kanıtıyor. Eylemlerde Rus burjuvazisinin savaş koşullarını da bahane ederek öne sürdüğü yeni işçi düşmanı reformlara, en başta emeklilik düzenlemeleri olmak üzere, karşı tepkiler sergileniyor. Belki de en anlamlı 1 Mayıs kutlaması ise 2024'te Ukrayna işgali altına giren ve 2025 Mart ayında kurtarılan Kursk şehrinde gerçekleştirildi. Önce savaş tehdidi nedeniyle, sonra da Ukrayna işgali altında gerçekleştirilemeyen 1 Mayıs yürüyüşü beş sene sonra ilk defa gerçekleşti.

Yunanistan: Emperyalistlerin savaşına karşı savaş!

Yunanistan'ın çeşitli kentlerinde sendikaların, siyasî partilerin, gençlik örgütlerinin öncülüğünde eylemler örgütlendi. Atina'da düzenlenen eylemde "Emperyalistlerin savaşına karşı savaş" pankartıyla katılan kardeş partimiz EEK (İşçilerin Devrimci Partisi) kortejin en önünde 1 Mayıs 1944'te Yunanistan'daki Alman Nazi işgal güçleri tarafından kurşuna dizilen komünistlerin resimlerini taşıdı.

Filistin ile dayanışma İspanya ve İsviçre 1 Mayıs'larına damga vurdu

İspanya'da da işçi sınıfının taleplerinin yanı sıra Filistin ile dayanışma şiarları eylemlerin merkezindeydi. Ülkenin en büyük işçi sendikası konfederasyonu UGT, merkezi eylemini özellikle fahiş konut fiyatlarına dikkat çekmek için turistik Malaga şehrinde düzenlerken, ülke çapındaki eylemlerde Filistin bayraklarının yaygınlığı dikkat çekti. Devrimci İşçi Partisi militanlarının da katıldığı İsviçre'nin Basel şehrindeki 1 Mayıs'a anti-emperyalizm ve anti-Siyonizm damgasını vurdu. Çoğunluğu gençlerden oluşan binlerce kişi 1 Mayıs alanına koşarken, eylem sırasında ABD Başkanı Donald Trump'ın ve Siyonist İsrail'in Başbakanı Binyamin Netanyahu'nun resimlerinin olduğu levhalar parçalandı.

İşçi düşmanı Orta Vadeli Program'ın emekçi halka çıkardığı fatura: 12 milyon 850 bin işsiz!

İşçi düşmanı Orta Vadeli Program ile AKP iktidarı enflasyonla mücadele adı altında kemer sıkıtkça işsizlikte patlamaya neden oldu. Geniş tanımlı işsizlik oranı 12 milyon 850 bin işsiz ile

yüzde 31,5 ile rekor bir seviyeye ulaştı.

Neden resmî işsizlik oranı ile gerçek işsizlik oranı arasında bu kadar büyük fark var?

Aynı TÜİK raporu dar tanımlı işsizlik rakamını yüzde 8,1 olarak (2 milyon 873 bin işsiz) gösteriyor. Bu rakam işsizlik gerçeğini yansıtmıyor. Çünkü dar tanımlı (resmî) işsizlik oranında sadece anket yapıldığı sırada "Son dört hafta içerisinde aktif olarak iş arayan, iş bulduğu takdirde 2 hafta içinde işbaşı yapabilecek durumda olan kişiler" işsiz olarak kabul ediliyor. Oysa çok daha büyük bir kesim iş bulma ümidi olmadığı için aktif olarak iş aramıyor. Bu yüzden de TÜİK rakamlarında işsiz olarak değil

atıl işgücü olarak gözüküyor.

İşsizlik enflasyonla mücadelenin yan etkisi değil bir sınıf saldırısıdır!

Büyük şirketler arkalarına devleti alıp kârlılıklarını korumak için işten çıkarmalarla, bir işçiye birden fazla işçinin işini yükleyerek krizin faturasını işçi sınıfına ödetiyor. Orta Vadeli Programı gerçekleştirerek asgari ücretten başlayarak tüm ücretlere gerçekleşen enflasyona göre değil hedeflenen enflasyona göre zam yapılması da cabası. Oysa bunların hiçbiri ekonomik zorunluluklar değildir. Bu politikalar krizin faturasını işçi sınıfına ödeten sermayeyi kollayan politikalarlardır.

Devrimci İşçi Partisi kapitalizmin krizine karşı faturayı patronlara ödeten bir program öneriyor:

Krizin faturası krizi getiren patron sınıfına! İşten atmak yasaklansın! Toplu işçi çıkartan işletmeler işçi denetiminde kamulaştırılsın! Hayat pahalılığına karşı eşel mobil! Ücretlere her ay gerçek enflasyon oranında zam! İşsize iş! Herkese aş! İş saatleri azaltılsın! Mevcut işler potansiyel işgücünü istihdam edecek şekilde paylaşılmalı! Kamu yatırım seferberliği ile yeni istihdam imkanları sağlansın!

İngiliz Mehmet'in suyu ısınıyor mu?

İstibdad medyası ve finans kapitalin zirveleri uzun süredir İngiliz Mehmet Go Home diyen Devrimci İşçi Partisi'nin dediğine mi geldiler yoksa? Tabii ki hayır!

Geçtiğimiz ay istibdad medyasında, önce Sabah'ta ardından da *Yeni Şafak*'ta Hazine ve Maliye Bakanı Mehmet Şimşek'in (namı diğer İngiliz Mehmet) izlediği ekonomi programına yönelik sert eleştiriler yayınlandı. *Sabah* gazetesinin ekonomi yazarı Dilek Güngör, Mehmet Şimşek'i, "Sadece yüksek faizle halkın satın alma gücünü eritip, reel sektörün üretim kabiliyetini zayıflatıp, rant kesimine para kazandırmak"la suçladı. *Yeni Şafak* ise salvarlarını köşeden değil manşetten yaptı: "Şimşek'in enflasyonla mücadele programı çöktü!" Türkiye finans kapitalinin en önde gelen temsilcilerinden İş Bankası Genel Müdürü Hakan Aran'ın da koruya eklenmesiyle mesele iyiden iyiye ilginç bir hale gelmeye başladı: "Enflasyonla mücadele programı bence fiilî olarak İran Savaşı'nın çıkması ve petrolün 90-100 dolar bandına gelmesi ile beraber bırakılması ve terk edilmesi gereken bir program."

Biz İngiliz Mehmet Go Home diyoruz! Onlar İngiliz Mehmet Avrupa'ya dolaş bize para getir diyor!

Ne *Sabah*'ı ne *Yeni Şafak*'ı ne de İş Bankası hiçbir zaman ülke ekonomisine vurulan emperyalist zincirleri dert etmiyor, asla ama asla yabancı sermayeyi karşılarına almıyor. Biz faizsiz düzen, devlet mülkiyetine dayalı sosyalist planlama diyoruz! Onlar ise düşük faizle Merkez Bankası'nı yağmalamanın peşinde.

Sabah'tan Dilek Güngör müteahhitlerin sözcüsü olmuş, düşük faizle emlak sektörüne can suyu verilmesini

istiyor. Mehmet Şimşek'e verip veritirirken ağzındaki baklayı çıkarıyor: "Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın detaylarını açıklayacağı, Çevre, Şehircilik ve İklim Değişikliği Bakanı Murat Kurum'un önderliğinde TOKİ'nin başlatacağı sosyal kiralık konut modelini çok önemsiyorum." Dilek Güngör rantiyeden şikayet ediyor ama toprak rantı üzerinden milyarları kasasına dolduran müteahhit sermayesinin sözcülüğünü yapıyor.

Düşük faizi Dolar Avro artsın, emek ucuzlasın diye istiyorlar!

Yeni Şafak ise Mehmet Şimşek'e verip veritirirken yüksek faiz politikasını eleştiriyor. Ama yine emekçi halkın değil sermayenin gözünden... Fabrikaların kapandığından ve cari açığın arttığından dem vuruyor. Fabrikaların kapanması dolayısıyla karalar bağlayan *Yeni Şafak* birçok fabrikanın kapanacağı, mahvolduk, bittik yalanlarıyla toplu işçi çıkarılmasından elbette ki bahsetmiyor.

Yeni Şafak temsilcisi olduğu KOBİ'ler ve MÜSİAD sermayesi adına düşük faiz, yüksek döviz kuru ve bu şekilde ihracatçı sermaye için emek gücünün ucuzlamasını istiyor.

İstibdadın İş Bankası ile çıkar ortaklığı: Hedef faturayı emekçi halka ödetip bankaların kasalarını doldurmak!

İstibdadın basını, CHP'nin yüzde 28 hisseyle ortağı olduğu İş

Bankası'nın Genel Müdürü ile de yine sermayenin çıkarları üzerinden buluyor. Çünkü bankalar da Merkez Bankası'ndan düşük faizle para alıp piyasaya yüksek faizle kredi satarak kâr rekorları kırdıkları dönemleri özlemeye başladılar. "Enflasyon düşmüyorsa ısrar etmeye gerek yok. Gaza basalım nasıl olsa hayat pahalılığının bedelini yine emekçi halka ödetiriz" diyorlar.

Devrimci İşçi Partisi'nin İngiliz Mehmet'le davası işçi sınıfının ve emekçi halkın davasıdır:

Bankalar işçi denetiminde kamulaştırılsın! Tek devlet bankası! Kaynaklar faiz oranlarına göre değil halkın ihtiyaçlarına göre merkezi planlamayla tahsis edilecek! Faizsiz düzen sosyalizmde! Fabrikalar bankalar devletin devlet işçisinin olacak!

AKP Dubai modeliyle geliyor: Emekçi halka cehennem para babalarına cennet!

AKP iktidarı "Türkiye Yüzyılı Yatırım İçin Güçlü Merkez Programı"nı açıkladı. Programın yatırım ortamını iyileştirmeyi hedeflediği söyleniyor. Türkiye'de işçi sınıfı için çalışma ortamı cehenneme dönmüşken AKP iktidarı emperyalist sermayeye ve para babalarına ucuz emek, sömürü, vergi ve kazanç cenneti sunmaya hazırlanıyor. Yabancı sermayeyi vergi muafiyetleri ve teşvik-

lerle ülkeye çekme politikası yeni değil uzun zamandır uygulanan ve AKP öncesindeki hükümetler tarafından da benimsenen bir uygulama. Bu politikayı savunulara sorarsanız vergi indirim ve muafiyetleri sayesinde yaratılacak ekonomik canlılığın vergi kaybını telafi edeceğini söylerler. Halbuki geçmişte böyle olmadı, yarın da olmaz.

Her şeyden önce sermayeden alınmayan her kuruş verginin (özellikle kurumlar vergisinde yapılan indirim ve muafiyetlerin) yükü ücretli işçi ve emekçilere kaynağında kesilen gelir vergisi olarak (gelir vergisi tevkifatı) ve KDV-ÖTV gibi dolaylı vergilerle yüklenir. Ayrıca

yabancı sermayeye verilen imtiyazların sonu gelmez. Buraya imtiyaz olarak gelen yabancı sermaye kalmak için sürekli daha fazla imtiyaz talep eder. Sonunda vardığımız yer Türkiye'nin yasalarının geçmediği, hatta Anayasasının bile fiilen askıda olduğu adacıklar yaratmaktır. Örneğin serbest bölgeler bunun resmî örnekleri olarak karşımızdadır. Sonuçta iş vergi muafiyet ve istisnaları ile kalmaz bir bakmışsınız bu şirketlerde çalışan işçiler Anayasal sendikalaşma haklarını kullanıp aylık sınırı üstünde ücret ve insanca çalışma koşulları talep ettiğinde, memleketin Cumhurbaşkanı grevleri yasaklıyor, ülkenin polisi jandarması yabancı sermayenin yanına geçip işçilere vuruyor.

Dubai modelinde neler var?

Asgari ücretlinin 4.211 lirasına, para babasının 3 bin dolarına gelir vergisi istisnası! İstanbul Finans Merkezi'ne taşınana 20 yıl kurumlar vergisi istisnası! 20 sene boyunca İstanbul Finans Merkezi içinde elde edilen kazançların yüzde 100'ü, bunun dışında elde edilenin ise yüzde 95'i kurum kazancından indirilebilecek. "Tek durak büro" adı altında yabancı sermayeye VIP hizmetler: arazi, teşvik ve ÇED izinlerine kadar

